ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

35

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ
ΦΑΚΙΡΗΣ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΑΚΙΡΗΣ

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

ΕΙΝΑΙ μεσημέρι. Οἱ δρόμοι τῆς Ἀλμόρα, μιᾶς πολιτείας, τῶν Ἰνδιῶν μὲ ἕνα ἑκατομμύριο κατοίκους, εἶναι σχεδὸν ἔρημοι. Κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο κάθεται σταυροπόδι ἕνας φακίρης καὶ παίζει τὴ φλογέρα του. Ἀπὸ τὸ κανιστράκι ποὺ ἔχει μπροστά του, ὑψώνει ἀργὰ - ἀργὰ τὸ κεφάλι της μιὰ κόμπρα καὶ λικνίζεται πέρα - δῶθε στὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς.

Μερικὰ παιδάκια κοντοστέκονται, κυττάζουν γιὰ λίγο τὸ φακίρη κι' ὕστερα προχωροῦν στὸ δρόμο τους. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ δὲν εἶναι ἄγνωστη στὰ παιδιὰ τῆς μεγάλης χώρας τῶν Ἰνδιῶν. Σχεδὸν σὲ κάθε πόλι ὑπάρχει καὶ ἕνας φακίρης ποὺ ἄλλοτε παίζει τὴ φλογέρα καὶ ἄλλοτε ξαπλώνει πάνω σὲ καρφιά, ἢ τρυπάει τὸ σῶμα του μὲ μαχαίρια χωρὶς νὰ βγαίνη οὔτε σταγόνα αἷμα.

Ξαφνικά, ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ βρίσκεται ἀπέναντι ἀπὸ τὸ φακίρη, ξεπηδοῦν ἄγριες γλῶσσες φωτιᾶς. Ὁ καπνὸς ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ παράθυρα εἶναι μαῦρος καὶ ἄφθονος καὶ ὑψώνεται πρὸς τὸν οὐρανό.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

— Βοήθεια!, ἀντηχεῖ μιὰ σπαραχτικὴ φωνή, βοήθεια, καιγόμαστε!

Κόσμος τρέχει, οὐρλιάζει, χειρονομεῖ. Μερικοὶ ἄνδρες σπάζουν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ κατορθώνουν νὰ βγάλουν ἀπὸ μέσα μιὰ γυναῖκα κι' ἕνα παιδάκι, ποὺ εὐτυχῶς δὲν τοὺς ἔχουν πειράξει οἱ φλόγες. Σὲ λίγο φθάνει καὶ ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία καὶ οἱ μακρυές λαστιχένιες σωλῆνες της ἐξακοντίζουν μὲ δύναμι τὸ νερό.

Ὅταν καμμιὰ φορὰ διαλύεται ὁ καπνός, οἱ περίεργοι φεύγουν σιγὰ - σιγά. Τὸ σπίτι δὲν καταστράφηκε τελείως.

Κανένας ὅμως τώρα δὲν θυμᾶται τὸ φακίρη, κανένας δὲν σκέφτηκε νὰ κυττάξη πρὸς τὸ μέρος ποὺ καθόταν κι' ἔπαιζε τὴ φλογέρα του. Μὰ καὶ νὰ κύτταζε κανεὶς δὲν θὰ τὸν εὕρισκε στὴ θέσι του. Γιατὶ ὁ σκελετωμένος φακίρης ἔχει γίνει ἄφαντος.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, ὁ ἴδιος φακίρης κάθεται στὴ γωνιὰ ἑνὸς σπιτιοῦ καὶ παίζει πάλι τὴ φλογέρα του. Ἡ κόμπρα ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ πανεράκι καὶ κάποιος περαστικὸς ρίχνει μπροστὰ στὰ πόδια του ἕνα νόμισμα.

Δέν προλαβαίνει ν' ἀπομακρυνθῆ ὁ διαβάτης καὶ μιὰ φωνὴ φρίκης καὶ πόνου ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Κοντοστέκεται τότε καὶ γυρνάει πίσω. Βλέπει τὸ φακίρη νὰ παίρνη τὸ πανεράκι μὲ τὴν κόμπρα καὶ ν' ἀπομακρύνεται. Ὁ διαβάτης δὲν δίνει σημασία στὸ φακίρη. Πλησιάζει τὸ σπίτι ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀκούγεται συνέχεια ἡ κραυγὴ σπάζει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει στὸ ἐσωτερικό του.

Σ' ἕνα ἁπλόχωρο καὶ χωρὶς ἔπιπλα δωμάτιο, βλέπει ἕναν ἄνθρωπο νὰ κυλιέται στὸ πάτωμα, πλημμυρισμένος στὰ αἵματα. Ξαφνικά, ἐνῶ σκύβει γιὰ νὰ δῆ τί τοῦ συμβαίνει καὶ γιὰ νὰ τὸν βοηθήση νὰ σηκωθῆ, μιὰ πόρτα ἀνοίγει καὶ παρουσιάζεται ἕνα... φάντασμα! Ἕνα φάντασμα ντυμένο μ' ἕνα ἄσπρο σεντόνι ποὺ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του κρέμονται βαρειὲς ἁλυσίδες!

Πανικόβλητος ὁ ἐπισκέπτης βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ξεχύνεται στὸ δρόμο καὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζη:

— Βοήθεια! Ἕνα φάντασμα σκότωσε ἕναν ἄνθρωπο σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι! Βοήθεια!

Δυὸ χωροφύλακες ποὺ παρουσιάζονται πὸ τὴν κοντινὴ γωνίᾳ, τρέχουν στὸ σπίτι καὶ σὲ λίγο βγάζουν ἕναν τραυματία, κρατῶντας τον ὁ ἕνας ἀπὸ τὰ πόδια καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ κεφάλι.

Τὸ παράξενο νέο γιὰ τὸν μυστηριώδη τραυματισμὸ ἑνὸς ἀνθρώπου ἀπὸ κάποιο φάντασμα, διαδίδεται σὰν ἀστραπὴ σ' ὅλη τὴν πόλι καὶ οἱ κάτοικοί της ξεχύνονται στοὺς δρόμους τρομοκρατημένοι.

Τὴν ἑπόμενη μέρα, συμβαίνει ἀκόμη κάτι τὸ παράξενο. Ὁ φακίρης παίζει τὴ φλογέρα του κάτω ἀπὸ ἕνα δέν-

τρο, ὅταν ξαφνικά, ἕνας χωροφύλακας ποὺ περιπολεῖ στοὺς δρόμους καὶ περνάει δίπλα του, πετάει τὸ ὅπλο του καὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ πὼς τὸν κυνηγάει τὸ φάντασμα καὶ θέλει νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ὕστερα ὁρμάει σὰν τρελλὸς νὰ χτυπήσῃ μερικοὺς ἀνθρώπους ποὺ πλησιάζουν καὶ οἱ ὁποῖοι τὸν δένουν καὶ τὸν ὁδηγοῦν στὴν ἀστυνομία. Σὲ λίγο, ὁ ἀστυνόμος Ντούγκλας διαδίδει τὸ τρομερὸ νέο πὼς ὁ χωροφύλακας τρελλάθηκε καὶ πάνω στὴν τρέλλα του μιλάει γιὰ ἕνα φάντασμα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ πανέρι τοῦ φακίρη!

Τώρα ποὺ τρίτωσε τὸ κακό, ὅλοι θυμοῦνται πὼς ἐκεῖ ποὺ παρουσιάζεται ὁ μυστηριώδης φακίρης, ξεσπάει καὶ μιὰ συμφορά! Τὴν πρώτη μέρα πῆρε φωτιὰ τὸ σπίτι ποὺ βρισκόταν ἀπέναντί του, τὴ δεύτερη τραυματίστηκε, ἕνας νας ἄνθρωπος καὶ τὴν τρίτη τρελλάθηκε ὁ χωροφύλακας. ἄνθρωπος καὶ τὴν τρίτη τρελλάθηκε ὁ χωροφύλακας.

—Πρέπει νὰ διώξουμε ἀπὸ τὴν πόλι μας τὸν φακίρη τοῦ ὀλέθρου, συμφώνησαν ὅλοι.

— Νὰ μὴ τὸν πειράξῃ κανείς!, συμβουλεύει ὁ γενναῖος ἀστυνόμος Ντούγκλας. Ὑποπτεύομαι πὼς ὁ φακίρης αὐτὸς εἶναι τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων ἢ ἐκεῖνος ὁ χαζὸς σύντροφός του. Θέλω, λοιπόν, νὰ τὸν πιάσω ἐπ' αὐτοφώρω! Ὅποιος δῇ τὸν μυστηριώδη φακίρη νὰ ἔρθῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ τὸν συλλάβω ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου καὶ τῆς δικαιοσύνης!

Γιὰ δυὸ μέρες ὁ φακίρης τοῦ ὀλέθρου γίνεται ἄφαντος. Ἐνῶ ὅλοι ἡσυχάζουν, κάνει τὴν ἐμφάνισί του τὸ βράδυ τῆς δεύτερης ἡμέρας. Ἡ φλογέρα του παίζει ἕναν παράξενο σκοπό, καὶ, πρὶν προλάβῃ κανεὶς νὰ τὸν πλησιάσῃ κανεὶς, ἢ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία, ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούγεται καὶ μιὰ σφαῖρα σφυρίζει δίπλα ἀπὸ τὸ αὐτὶ ἑνὸς περαστικοῦ...

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀλμόρα τρομοκρατοῦνται καὶ διαμαρτύρονται στὴν ἀστυνομία γιατὶ εἶναι ἀνίκανη νὰ συλλάβῃ τὸν μυστηριώδη φακίρη ποὺ στὸ πέρασμά του σκορπίζει τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν καταστροφή.

—Θὰ τὸν συντρίψω!, ὑπόσχεται ὁ Ντούγκλας καὶ σηκώνει ψηλὰ τὴ γροθιά του. Εἶμαι βέβαιος πὼς κάτω ἀπὸ τὴ μορφὴ τοῦ φακίρη κρύβεται τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, αὐτὸς ὁ ληστής, ὁ δολοφόνος, ὁ ἄνανδρος! Θὰ τὸν διαλύσω ὅταν μοῦ πέσῃ στὰ χέρια μου! Θὰ τὸν κρεμάσω στὴν πλατεῖα γιὰ νὰ πάρω ἐπὶ τέλους τὸν βαθμὸ ποὺ μοῦ ἔταξε ὁ διοικητής μου, ἐν ὀνόματι τῆς μεγάλης μας Ἀγγλίας. Ἀμήν!

Ο ΤΙΠΟ - ΤΙΠΟ ΚΟΚΚΟΡΕΥΕΤΑΙ

ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμὴ ποὺ ὁ Ντούγκλας ἀπειλεῖ τὸ Παιδὶ - τῶν Λύκων, τὸ τελευταῖο εἶναι ξαπλωμένο στὴν καλύβα του, μέσα στὴν

καρδιὰ τῆς ζαύγκλας καὶ ἀκούει τὰ κατορθώματά τοῦ νεαροῦ Ἰνδοῦ ποὺ μένει μαζί του, τοῦ Τίπο - Τίπο.

— Ἔτσι, ποὺ λές, σαχίμπ συνεχίζει ὁ κωμικὸς Ἰνδός. Τρία βουβάλια ὥρμησαν ἐναντίον μου νὰ μὲ σκοτώσουν μπαμπέσικα. Μόλις πλησιάζει τὸ πρῶτο, τὸ ἁρπάζω ἀπὸ τὰ κέρατα, τὸ σηκώνω ὁλόκληρο στὸν ἀέρα καὶ τὸ ρίχνω στὸ ποτάμι. Ὕστερα ἁρπάζω τὸ δεύτερο ἀπὸ τὴν οὐρά, τὴν τραβάω καὶ μοῦ ξεκολλάει στὰ χέρια μου! Τὸ τρίτο...

Ὁ Σάντρο ποὺ τόση ὥρα ἄκουγε τὶς παλληκαριὲς τοῦ συντρόφου του χαμογελῶντας, σοβαρεύεται ξαφνικὰ καὶ πετάγεται ὄρθιος. Ἡ κίνησί του εἶναι τόσο ξαφνικὴ ποὺ ὁ καημένος ὁ Τίπο - Τίπο λίγο ἔλλειψε νὰ πάθη συγκοπὴ ἀπὸ

Ὁ Ἄγγλος χωροφύλακας κάνει σὰν τρελλός.

Παρουσιάζεται ἕνα φάντασμα δεμένο μὲ ἁλυσίδες.

τὸ φόβο του. Κάθησε τὸ σάλιο στὸ λαιμό του καὶ δὲν λέει νὰ κατέβη κάτω.

— Σα... σαχίμπ..., τί συμβαίνει; κατορθώνει σέ λίγο νὰ ρωτήση, ἐνῶ τρέμουν τὰ δόντια του λὲς καὶ βρίσκεται γυμνὸς στὸ Βόρειο Πόλο. Μήπως ἔρχεται κανένας γιὰ νὰ μᾶς φάη μπαμπέσικα;

— Ὁ Καζίμ, ψιθυρίζει τὸ θρυλικὸ παιδί. Ὁ μεγάλος μου δάσκαλος μὲ καλεῖ νὰ πάω στὴν Ἀλμόρα καὶ νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ (*). Καὶ γιὰ νὰ μὲ

(*) Ὁ Καζὶμ εἶναι ἕνας Ἰνδὸς φακίρης ποὺ μένει στὴν Ἀλμόρα. Χάρις σ' αὐτὸν ὁ Σάντρο ἡμέρεψε ἔμαθε νὰ μιλάη καὶ νὰ διαβάζη γιατὶ ἀπὸ μωρὸ ζοῦσε κοντὰ στοὺς λύκους καὶ δὲν ἤξερε ὅτι ἦταν ἄνθρωπος. Ὁ Καζὶμ τὸν ἔχει μάθει πολλὰ ἀπὸ τὴν τέχνη τοῦ φακίρη καί, τὸ κυριώτερο, μπορεῖ νὰ τοῦ

καλὴ ὁ Καζὶμ φαίνεται πὼς κάτι τὸ ἄσχημο γίνεται ἐκεῖ πέρα.

— Ἐγὼ ξέρω τὶ γίνεται, βγάζει τὸ συμπέρασμα ὁ κωμικὸς Ἰνδός. Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸς ὁ ἀστυνόμος θέλει νὰ φάη μπαμπέσικα τὸν Καζίμ. Δὲν θὰ προλάβη, ὅμως, γιατὶ θὰ τοῦ φάω τὸ αὐτί. Τὸ ἔχω ὑποσχεθῆ στὸ Βούδδα, σαχίμπ, πὼς θὰ τοῦ πάω τὸ ἕνα αὐτὶ, γιὰ δῶρο. Τὸ ἄλλο θὰ τὸ φάω ἐγώ. Πᾶμε, σαχίμπ, θέλω νὰ δράσω! Τώρα

μεταδίνη τὴ σκέψι του καὶ νὰ τὸν καλῆ, ὅταν θέλη, κοντά του. Αὐτὸ συμβαίνει ὅταν στὴν Ἀλμόρα γίνεται κάτι τὸ τρομερό, τὸ μυστηριῶδες ἢ τὸ παράνομο. Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, μὲ τὴ δύναμι τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐξυπνάδα ποὺ τὸ διακρίνει τρέχει πρόθυμα ἐκεῖ ποὺ τὸν καλεῖ συχνὰ ὁ δάσκαλός του, ἀντιμετωπίζοντας χίλιους κινδύνους, ὡς καὶ τὸν θάνατο ἀκόμη.

Τρέχουν καὶ οἱ δυό τους γιὰ τὴν πολιτεία.

Ὁ φακίρης ἀφίνει τὸ πανέρι καὶ ἀπομακρύνεται.

ποὺ θὰ πᾶμε στὴν Ἀλμόρα, θὰ ταράξω ὅλους τοὺς Ἄγγλους ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ! Θὰ τοὺς συντρίψω.

Μά, ἂν ὁ Τίπο - Τίπο βιάζεται νὰ φθάση στὴν Ἀλμόρα γιὰ νὰ ...συντρίψη τοὺς Ἄγγλους, ἄλλο τόσο βιάζεται νὰ φθάση καὶ ὁ Σάντρο γιὰ νὰ μάθη τὶ τὸν θέλει ὁ μεγάλος του δάσκαλος, ὁ Καζίμ. Κατεβαίνουν λοιπὸν ἀπὸ τὸ δέντρο ὅπου ἔχουν στήσει τὴν καλύβα τους καὶ φωνάζουν τὸν Κίμο, τὸν ἀφωσιωμένο λύκο. Μὰ ὁ Κίμο λείπει κι' ἔτσι ἀναγκάζονται νὰ ξεκινήσουν μὲ τὰ πόδια γιὰ νὰ φθάσουν στὴν Ἀλμόρα. Ἡ Λεϊλά, ποὺ εἶχε μείνει μερικὲς μέρες μαζί τους, ἔχει ἐπιστρέψει τώρα στὸ παλάτι της.

Ἔχει βραδυάσει γιὰ τὰ κα

λὰ, ὅταν μπαίνουν στὴν καλύβα τοῦ Καζίμ, τοῦ σοφοῦ φακίρη, ποὺ βρίσκεται κάπου πεντακόσια μέτρα ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία τῆς Ἀλμόρα.

— Μεγάλε μου δάσκαλε, τοῦ λὲει ὁ Σάντρο ἀφοῦ τοῦ φιλάει μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι, μὲ κάλεσες κοντά σου;

— Ναί, τοῦ ἀπαντάει ὁ σοφὸς γέροντας. Κάτι τὸ μυστηριῶδες καὶ τραμερὸ συμβαίνει στὴν πόλι μας, παιδί μου.

— Μήπως θέλει κανεὶς νὰ σὲ φάη μπαμπέσικα; τὸν ρωτάει ὁ Τίπο- Τίπο.

— Ἐμένα δέν μὲ ἀπειλεῖ κανένας, λέει ὁ φακίρης. Ἀπειλοῦν ὅμως τοὺς κατοίκους τῆς Ἀλμόρα. Ἕνας μυστηριώδης φακίρης ἔχει κάνει τὴν ἐμφάνισί του καὶ σκορπάει τὸν ὄλεθρο στὸ πέρασμά του.

Καὶ μὲ λίγα λόγια διηγεῖται στὰ δυὸ παιδιὰ τὰ τρομακτικὰ γεγονότα ποὺ ἔχουν μεσολαβήσει στὴν Ἀλμόρα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πάτησε τὸ πόδι του ἐκεῖ ὁ μυστηριώδης φακίρης.

— Ὁ τρόμος βασιλεύει πάνω στὴν πόλι, παιδί μου, τοῦ λέει. Κανεὶς δὲν ξέρει τὶ συμβαίνει. Πολλοὶ ὑποστηρίζουν πὼς ὁ φακίρης αὐτὸς ἔχει ὑπερφυσικὲς δυνάμεις. Ἄλλοι πάλι λένε πὼς εἶναι ἕνας κοινὸς κακοποιὸς, ὁ ὁποῖος ἔχει συνενόχους γιὰ τὰ ἐγκλήματά του.

— Μά, λέει ὁ Σάντρο, ὕστερα ἀπὸ λίγη σκέψι, τὶ ἔχει νὰ ὠφεληθῆ ἀπὸ μιὰ πυρκαϊὰ καὶ ἀπὸ τὴν τρέλλα τοῦ χωροφύλακα; Ἔπειτα, δὲν καταλαβαίνω αὐτὴ τὴν ἱστορία τῶν φαντασμάτων.

— Κανένας δὲν ξέρει τὶ ἔχει στὸ νοῦ του ὁ μυστηριώδης φακίρης, συνεχίζει ὁ Καζίμ. Σὲ κάλεσα παιδί μου γιὰ νὰ λύσης αὐτὸ τὸ αἴνιγμα.

—Καὶ ὁ Ντούγκλας, τὶ νομίζει; ρωτάει τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων.

— Ὁ Ντούγκλας ἰσχυρίζεται πὼς κάτω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ φακίρη κρύβεσαι ἐσύ, ἢ ὁ Τίπο - Τίπο. Λοιπόν, Σάντρο, θὰ ἀναλάβης νὰ λύσης τὸ αἴνιγμα τοῦ μυστηριώδους φακίρη;

—Ναί, ἀπαντάει ὁ Σάντρο. Μόνο ποὺ θ' ἀναγκαστοῦμε μὲ τὸ φίλο μου νὰ μένουμε στὴν καλύβα σου, μεγάλε μου δάσκαλε, ὥσπου νὰ τελειώση αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις. Τὴν ἡμέρα θὰ κυκλοφορῶ μὲ μιὰ κελεμπία, γιὰ νὰ μὴν μὲ ἀναγνωρίση κανένας χωροφύλακας.

Ο ΤΙΠΟ - ΤΙΠΟ ΦΑΚΙΡΗΣ!

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀλμόρα ἔχουν ἄλλοι τους κοιμηθῆ. Ἐλάχιστοι διαβάτες περπατοῦν στοὺς δρόμους κι' αὐτοὶ εἶναι βιαστικοὶ γιὰ νὰ γυρίσουν στὰ σπίτια τους. Τὸ φεγγάρι μὲ τὸ ἀδύνατο φῶς του ρίχνει παράξενες σκιὲς δίπλα ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ τὰ σπίτια.

Οἱ σκιὲς εἶναι ἀκίνητες μά, νὰ ποὺ μιὰ ἀπ' ὅλες ξεκολλάει ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ προ

χωρεῖ ἀργὰ - ἀργά. Δέν εἶναι σκιὰ δέντρου ἢ σπιτιοῦ, ἀλλὰ σκιὰ ἀνθρώπου.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἄνθρωπος σταματάει καὶ ἀφοῦ στηρίζεται στὸν τοῖχο ἑνὸς σπιτιοῦ, χαμηλώνει τὸ κορμί του καὶ σὲ λίγο κάθεται σταυροπόδι. Στὰ χέρια του κρατάει μιὰ φλογέρα κι' ἕνα μικρὸ πανέρι Εἶναι ὁ μυστηριώδης φακίρης!

Ἀφήνει τὸ πανέρι μπροστὰ του καὶ φέρνοντας τὴ φλογέρα στὰ χείλη του, ἀρχίζει νὰ παίζη ἕναν παράξενο σκοπὸ ποὺ κάνει τὴν κόμπρα, ποὺ ἀναπαύεται στὸ πανέρι, νὰ σηκώνη τὸ κεφάλι της.

Ξαφνικά, ὁ μυστηριώδης φακίρης σταματάει νὰ παίζη καὶ ἡ κόμπρα χαμηλώνει τὸ κεφάλι της. Τὸ βλέμμα του στηρίζεται ἐπίμονα σ' ἕνα σημεῖο τοῦ δρόμου κι' ὕστερα, κάνει κάτι τὸ ἀπροσδόκητο. Παρατάει τὸ πανέρι μὲ τὴ φλογέρα καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια!

Ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου κύττα ζε, ξεκολλάει μιὰ ἄλλη σκιὰ τώρα. Ἀνήκει σ' ἕναν ἀδύνατο καὶ νεαρὸ Ἰνδὸ ποὺ φοράει σαρίκι κι' ἕνα μαγιὸ ἀπὸ δέρμα λεοπαρδάλεως. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς προχωρεῖ μὲ ἀργὰ βήματα κυττάζει δεξιὰ κι' ἀριστερά του κι' ὕστερα κατευθύνεται στὸ ἐγκαταλειμμένο πανέρι καὶ τὴ φλογέρα τοῦ μυστηριώδους φακίρη. Σκύβει τότε, κάθεται σταυροπόδι παίρνει τὴ φλογέρα στὰ χέρια του τὴν περιεργάζεται γιὰ λίγο κι' ὕστερα, φέρνοντάς την στὰ χείλη του, ἀρχίζει νὰ φυσάη.

Οἱ φθόγγοι τῆς φλογέρας δὲν εἶναι ἁρμονικοὶ μά, σιγὰ - σιγὰ σχηματίζουν τὸ σκοπὸ ἑνὸς τραγουδιοῦ.

— Τὶ ὡραῖα ποὺ παίζω!, κάνει ὁ Ἰνδὸς ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν.... Τίπο - Τίπο, τὸν κωμικὸ ἥρωά μας.

Ὁ Τίπο - Τίπο ἔχει βγῆ μιὰ βόλτα στὴν πόλι μήπως καὶ συναντήση τὸν μυστηριώδη φακίρη. Τὸ ἴδιο ἔχει κάνει καὶ ὁ Σάντοο. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ φίλος τοῦ Παιδιοῦ τῶν Λύκων, καθὼς περπατάει ἀθόρυβα κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, βλέπει τὸ φακίρη νὰ κάθεται καὶ νὰ ἀρχίζη νὰ παίζη. Ποὶν ἀκόμα συνέλθη ἀπὸ τὴν ἔκπληξί του ὁ ἥρωάς μας, ὁ φακίρης παρατάει τὸ πανέρι καὶ τὴ φλογέρα του καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

— Φαίνεται πὼς φοβήθηκε μὴν τὸν φάω μπαμπέσικα, βγάζει τὸ συμπέρασμα ὁ κωμικὸς Ἰνδός. Μυρίστηκε πὼς εἶχα ἄσχημες διαθέσεις ἀπέναντί του καὶ τὄβαλε στὰ πόδια. Ὄχι παίζουμε! Θ' ἀκούη τ' ὄνομά μου καὶ θὰ τὸν — ἔτη τεταοταῖος πυοετός! Μπράβο λεβέντη μου ἑαυτέ! Ἔχεις γίνει ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος ὅλων τῶν κακῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς!

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς προχωρεῖ καὶ κάθεται στὴ θέσι τοῦ φακίρη, ἀρχίζοντας νὰ παίζη τὴ φλογέρα.

Ξαφνικά, καθὼς εἶναι ἀφωσιωμένος στὴ μουσική του, βλέπει μὲ τρόμο νὰ κάνη τὴν

ἐμφάνισί του τὸ κεφάλι μιᾶς κόμπρας ἀπὸ τὸ πανέρι κι' ὕστερα ὁ λαιμὸς της ποὺ ὅ-σο πάει καὶ σηκώνεται ψηλά! Εἶναι μιὰ πράσινη κόμπρα ποὺ τὸ δάγκωμά της σημαίνει θάνατο! Ξέρει ὁ Τίπο - Τίπο πώς, ἂν σταματήση νὰ παίζη, ἡ κόμπρα μπορεῖ νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ καὶ νὰ τὸν δαγκώ-ση! Παίζει λοιπὸν συνέχεια τὴ φλογέρα ἐνῶ τὰ μάτια του κινδυνεύουν νὰ πεταχτοῦν ἔ-ξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους καὶ κάπου κάπου ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφεύγουν μερικὲς καμμένες φωνὲς φρίκης. «—"Ωχ... βο... βοήθεια... ἄχ... πὼ... πώ!».

Ὁ Τίπο - Τίπο τὴν ἔχει ἄσχημα. Ἀπὸ τὸ φόβο του ὁ σκοπὸς τῆς φλογέρας δὲν εἶ-ναι μελωδικὸς καὶ ἡ κόμπρα ταλαντεύει ἀπειλητικὰ τὸ κε φάλι της πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ ποὺ τὰ ἔχει τόσο χα

Προλαβαίνει καὶ κόβει τὸ κεφά-λι τῆς κόμπρας.

Ἕνας ψηλὸς παρακολουθεῖ τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων.

μένα ὥστε νὰ μὴ μπορῆ οὔ-τε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια!

Νοιώθει πὼς εἶναι ὁλότελα πιὰ χαμένος καὶ πὼς δὲν θ' ἀργήση ἡ κόμπρα νὰ τὸν δαγ κάση, ὅταν ἕνα γρήγορο ποδο βολητὸ ἀκούγεται. Εἶναι σὰν κάποιος ἄνθρωπος νὰ τρέχη μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις πρὸς τὸ μέρος του...

Κι' ἔτσι συμβαίνει στὴν πραγματικότητα. Ὁ ἄνθρω-πος μάλιστα αὐτὸς εἶναι ὁ Σάντρο, τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, ποὺ ἔτυχε νὰ περνάη ἀπὸ κεῖ να τὰ μέρη καὶ ἀντίκρυσε ξα φνικὰ τὴ σκηνὴ τοῦ φίλου του ποὺ κινδυνεύει ἀπὸ τὴν κό-μπρα. Στὰ χέρια του κρατάει ἕνα μαχαῖρι.

Ὁ Τίπο- Τίπο ποὺ δὲν ἀν τέχει στὴν τόση συγκίνησι λι ποθυμάει, ἡ φλογέρα σταμα-τάει νὰ παίζη καὶ τὸ ἀπαίσιο

φίδι, τὸ πιὸ τρομερὸ κι' ἐπικίνδυνο ἀπ' ὅλα τὰ φίδια, χαμηλώνει μὲ ταχύτητα τὸ κεφάλι γιὰ νὰ χύσῃ τὸ δηλητήριό του στὸ κορμὶ τοῦ ἀναίσθητου παιδιοῦ.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως. Ἕνα χέρι κινεῖται μὲ τὴν ταχύτητα ἀστραπῆς, ἕνα μαχαίρι ἀστράφτει καὶ σὲ λίγο τὸ κεφάλι τῆς κόμπρας κόβεται ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο κορμί της καὶ πέφτει στὴ σκόνη τοῦ δρόμου, ἐνῶ τὸ κορμί της ἀρχίζει νὰ χτυπιέται ἀνατριχιαστικά, παραισύροντας τὸ παιδὶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ὁ Σάντρο, σηκώνει τὸ φίλο του καὶ τὸν στηλώνει ὄρθιο στὸν τοῖχο, καὶ ὁ κωμικὸς Ἰνδὸς δὲν ἀργεῖ νὰ ξυπνήσῃ. Ἡ ἔκπληξή του εἶναι μεγάλη. Βλέποντας μπροστά του τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων.

Νοιώθει στὴ μέση του τὴν κάννη ἑνὸς πιστολιοῦ.

Προσπαθοῦν νὰ δέσουν τὸν ἀναίσθητο Σάντρο.

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; τὸν ρωτάει ὁ Σάντρο. Σὲ ποιὸν ἀνήκει τὸ παιδὶ μὲ τὴ φλογέρα;

—Σ' ἕνα φακίρη, ἀπαντάει ὁ Τίπο - Τίπο. Πῆγε νὰ μὲ φάῃ μπαμπέσικα μὰ τὸν ἔκανα καὶ τὄβαλε στὰ πόδια.

—Πρὸς τὰ ποῦ πῆγε; ρωτάει ἀνυπόμονα τὸ θρυλικὸ παιδί.

— Πῆρε ἐκεῖνον τὸν δρόμο τοῦ λέει ὁ Ἰνδὸς καὶ τοῦ δείχνει μὲ τὸ χέρι του.

— Πάει πολὺ ὥρα;

— Οὔτε δυὸ λεπτά.

Τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ ἀστράφτουν ἀπὸ μιὰ ἄγρια φλόγα.

—Γύρισε στὴν καλύβα τοῦ Καζίμ, λέει στὸν κωμικὸ σύντροφό του καὶ τρέχει στὸ δρόμο τὸν ὁποῖο πῆρε προηγουμένως ὁ μυστηριώδης φακίρης.

— Δὲν θὰ τὸν προλάβης, σαχίμπ!, τοῦ φωνάζει πίσω του ὁ Τίπο- Τίπο. Ἀπὸ τὸ φόβο ποὺ πῆρε μόλις μὲ εἶδε θὰ ἔχη φθάσει τώρα στὴ δύσι! Ἄδικα τρέχεις! Τὸν καινόνισα ἐγὼ μιὰ χαρά. Ὅταν θά...

Ἡ φωνή του κόβεται στὴ μέση γιατὶ κάποιο χέρι τοῦ κλείνει τὸ στόμα. Ἕνα ἄλλο, ἀτσάλινο καὶ χοντρό χέρι, σφίγγει γερὰ τὸ λαιμὸ τοῦ κωμικοῦ Ἰνδοῦ, ἐμποδίζοντάς τον νὰ κάνη καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ νὰ ξεφύγη.

Μὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸν γραπώσουν ἀπὸ τὸ λαιμό γιὰ νὰ μὴ φύγη. Γιατὶ ὁ ἡρωϊκὸς Τίπο - Τίπο, μόλις ἔνοιωσε μιὰ παλάμη νὰ τοῦ κλείνη τὸ στόμα, λιποθύμησε ἀπὸ τὸ φόβο του.

Ο ΣΑΝΤΡΟ ΠΑΓΙΔΕΥΕΤΑΙ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ τρέχει στὸν ἔρημο δρόμο γιὰ λίγο μὰ ὅταν προχωρῆ καμμιὰ διακοσαριὰ μέτρα, ἀναγκάζεται νὰ κόψη τὴν ταχύτητά του. Στὸ μισόφωτο τοῦ φεγγαριοῦ διακρίνει μιὰ ὕποπτη σιλουέττα νὰ διασχίζη ἕνα πάρκο, νὰ στρίβη πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερὰ σὰ νἄθελε νὰ κάνη κάποιον νὰ χάση τὰ ἴχνη του, ὅπως ἀκριβῶς κάνει ὁ λαγὸς ὅταν τὸν κυνηγοῦν οἱ σκύλοι.

«Εἶμαι σίγουρος πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ μυστηριώδης φακίρης», συλλογιέται ὁ Σάντρο καθὼς βαδίζει σύρριζα στοὺς τοίχους γιὰ νὰ μὴ τὸν πάρη εἰδήσι ὁ ἄγνωστος ποὺ προχωρεῖ μπροστά. Φαίνεται πὼς μυρίστηκε τὸν Τίπο -Τίπο ὅτι τὸν παρακολουθοῦσε καὶ τὄβαλε στὰ πόδια.»

Μπρὸς ὁ φακίρης, πίσω ὁ Σάντρο, διασχίζουν ἔρημους δρόμους καὶ πάντα προχωροῦν. Ἀφωσιωμένο καθὼς εἶναι τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων νὰ κυττάζη πάντα μπροστά, δέν ἀντιλαμβάνεται ὅτι κάποιος ἄλλος ἴσκιος τὸν παρακολουθεῖ ἀθόρυβα πίσω του. Δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῆ ὅτι ἀκολουθῶντας τὸν φακίρη προχωρεῖ γιὰ νὰ πέση σὲ μιὰ θαυμάσια στημένη παγίδα ποὺ ζητάει τὸ θάνατό του...

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ὁ φακίρης, σταματάει στὴν πόρτα ἑνὸς μεγάλου σπιτιοῦ ποὺ ὁ ὄγκος του διαγράφεται αἰνιγματικὸς μέσα στὴ νύχτα. Κανένα παράθυρό του δὲν εἶναι φωτισμένο, γιατὶ ὅλα εἶναι κλειστά. Ὁ Σάντρο κρύβεται στὸ κοίλωμα μιᾶς ἄλλη πόρτας καὶ παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις τοῦ φακίρη. Τὸν βλέπει νὰ κυττάζη ὁλόγυρά του μὲ προσοχὴ κι' ὕστερα νὰ βγάζη ἕνα κλειδὶ καὶ ν' ἀνοίγη τὴν πόρτα.

Ὅταν ἡ πόρτα κλείνη πίσω ἀπὸ τὸ μυστηριώδη φακίρη, ὁ Σάντρο ἀποφασίζει νὰ κινηθῆ. Βγαίνει ἀπὸ τὴν κρυψώνα του καὶ μὲ βήματα γάτας πλησιάζει τὴν πόρτα τοῦ αἰνιγματικοῦ σπιτιοῦ. Μὲ μεγάλη του χαρά, καθὼς στρίβει τὸ πόμολο, τὴ βρίσκει ξεκλείδωτη. Ἡ χαρά του ὅμως μεταβάλλεται σὲ μιὰ ἄσχημη

σκέψι: Μήπως τυχὸν καὶ τοῦ ἔχουν στήσει παγίδα;

Ὁ δισταγμός του δὲν διαρκεῖ παρὰ ἕνα λεπτό. Ὕστερα ἀποφασίζει νὰ μπῆ. Ἔχει ἐμπιστοσύνη στὶς δυνάμεις του. Ἂν τὸν περιμένη ὕπουλα κάποιος κίνδυνος σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, θὰ τὸν ἀντιμετωπίση ὁπωσδήποτε καὶ στὸ τέλος θὰ βγῆ νικητής. Ὁ Σάντρο πιστεύει στὴ δύναμί του καὶ στὴ νίκη του ἐπειδὴ πάντα ἐργάζεται καὶ ἀντιμετωπίζει χίλιους κινδύνους, γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων.

Ἀπόλυτη σιωπὴ τὸν ὑποδέχεται στὸ σπίτι ποὺ μπαίνει. Μὰ δὲν εἶναι μόνο ἡ σιωπὴ ποὺ φέρνει ἕνα παγωμένο ρῖγος στὴν σπονδυλικὴ στήλη τοῦ παιδιοῦ. Εἶναι καὶ τὸ βαθὺ σκοτάδι. Ποιὸς ξέρει τὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ μαῦρο αὐτὸ πέπλο;

Τὸ τὶ κρύβεται, δὲν ἀργεῖ νὰ τὸ μάθη τὸ ἀτρόμητο καὶ θρυλικὸ παιδί. Τοῦ τὸ λέει μιὰ σιγανὴ φωνὴ ποὺ φθάνει σὰν ψίθυρος σ' αὐτιά του:

— Ἀκίνητος!

Μὰ δὲν εἶναι μόνο ἡ ἀπειλητικὴ διαταγὴ ποὺ ξεφύτρωσε μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Εἶναι καὶ ἡ κρύα κάννη ἑνὸς πιστολιοῦ ποὺ βιδώνεται στὴν πλάτη του...

— Προχώρει!, διατάζει ἡ φωνή.

Ὁ Σάντρο, ζυγίζει τὴν κατάστασι: Καταλαβαίνει πώς, ἂν ὑποταχθῆ καὶ προχωρήση, ὁ ἐχθρός του ἢ οἱ ἐχθροί του, θὰ τὸν ἔχουν πιὸ καλύτερα στὸ χέρι καὶ δὲν θὰ τοῦ εἶναι εὔκολο νὰ ξεφύγη. Ἂν πρέπει νὰ δράση, αὐτὸ χρειάζεται νὰ γίνη τώρα, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴν πόρτα καὶ ποὺ τὸ σκοτάδι τὸν προστατεύει.

Οἱ σκέψεις τοῦ θρυλικοῦ παιδιοῦ, γίνονται γρήγορα ἀποφάσεις. Καθὼς ἑτοιμάζεται νὰ προχωρήση, γονατίζει ξαφνικά, φέρνει τὰ χέρια πίσω του, ἁρπάζει ἀπὸ τὰ πόδια τὸν ἀντίπαλό του καὶ τὸν τραβάει μὲ δύναμι. Ἕνας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ τότε, ἕνας γδοῦπος κι' ὕστερα μιὰ τρομερὴ φωνὴ πόνου.

Ὁ Σάντρο δὲν ζητάει τίποτε καλύτερο. Στρίβει δεξιὰ καί, μέσα στὸ σκοτάδι, ψηλαφῶντας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ προσπαθῶντας νὰ μὴν κάνη θόρυβο, βρίσκει τὴν πόρτα.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ τὴν ἀνοίξη. Ἡ πόρτα ἀνοίγει μόνη της μὲ πάταγο, τὸν χτυπάει μὲ δύναμι καὶ τὸν ἀνατρέπει.

Ἄθελά του, τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων ἀφήνει νὰ τοῦ φύγη ἕνα βογγητὸ πόνου, καθὼς χτυπάει τὸ κεφάλι του στὸ τσιμέντο. Τὴν ἀμέσως ἑπόμενη στιγμὴ ἡ πόρτα κλείνει καὶ ἡ φωτεινὴ δέσμη ἑνὸς φακοῦ γυρνάει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ λογχίζοντας τὸ πυκνὸ σκοτάδι.

Ὁ Σάντρο σηκώνεται μ' ἕνα τίναγμα μὰ δὲν καταφέρνει νὰ πλησιάση τὴν πόρτα γιατί, μπροστά σ' αὐτήν, στέκεται ἕνας ἄνθρωπος μὲ πολιτικά. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ εἶναι Εὐρωπαῖος, κρατάει ἕ-

να πιστόλι καὶ τὸν σημαδεύει.

— Ἀλῆ, φωνάζει σὲ τόνο προσταγῆς ὁ Εὐρωπαῖος, ἄναψε τὸ φῶς γρήγορα! Δὲν σὲ νόμιζα γιὰ τόσο ἠλίθιο! Σοῦ εἶχα πῆ νὰ μὴν κάνης τίποτε πρὶν μπῶ ἐγὼ μέσα στὸ σπίτι. Τὸ εἶδες ὅτι λίγο ἔλλειψε νὰ μᾶς φύγη;

Μιὰ λάμπα σκορπίζει σὲ λίγο τελείως τὰ σκοτάδια. Ὁ Σάντρο διακρίνει τώρα καθαρὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν δυὸ ἀντιπάλων του. Ὁ ἕνας ὁ μυστηριώδης φακίρης, εἶναι Ἰνδός, μὲ ἀξύριστο καὶ ἀντιπαθητικὸ πρόσωπο. Ὁ ἄλλος εἶναι ξανθὸς καὶ μοιάζει μὲ Ἐγγλέζος.

— Ἀλῆ!, διατάζει ὁ ξανθός, πᾶρε ἕνα σκοινί.

Ἐνῶ ὁ Ἀλῆ σκύβει καὶ ψάχνει ὁλόγυρά του νὰ βρῆ ἕνα σκοινί, ὁ Σάντρο ἀποφασίζει γι' ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ παίξη

Ὁ ψηλὸς νοιώθει ἕνα γερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι.

κορῶνα γράμματα τὴ ζωή του καὶ νὰ προσπαθήση νὰ ξεφύγη. Ἐνῶ ὅμως κάνει αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὁ ξανθὸς τὸν πλησιάζει μ' ἕνα γοργὸ πήδημα καὶ τὸ πιστόλι του ἀνεβοκατεβαίνει καὶ χτυπάει μὲ τὴ λαβὴ τὸ κεφάλι τοῦ ἀνυπεράσπιστου παιδιοῦ, κάνοντάς τον νὰ λυγίση τὰ γόνατά του καὶ νὰ σωριαστῆ ἀναίσθητος κάτω.

—Γρήγορα τὸ σκοινί, Ἀλῆ!, διατάζει ὁ χοντρὸς. Νὰ τὸν δέσουμε τώρα ποὺ εἶναι ἀναίσθητος γιατὶ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο παιδί. Εἶναι ἱκανὸ νὰ τὰ βάλη μ' ἕνα λόχο ὡπλισμένων ἀνθρώπων καὶ νὰ τοὺς ἀφοπλίση.

Ὁ Ἀλῆ βρίσκει ἕνα σκοινὶ καὶ σκύβει πάνω στὸ ἀναίσθητο παιδί. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ ξανθός. Ὅπως βρίσκονται καὶ οἱ δυὸ σκυμμένοι, δὲν παίρνουν εἴδησι πὼς ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μιὰ λεπτὴ σιλουέττα γλυστράει ἀθόρυβα μέσα στὸ δωμάτιο καὶ τοὺς πλησιάζει.

Ο ΤΙΠΟ - ΤΙΠΟ ΚΑΙ Ο ΒΑΒΑ

ΟΤΑΝ ἀνοίγη τὰ μάτια του ὁ Τίπο - Τίπο, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἀντικρύζει εἶναι ἕνας ἄνθρωπος. Ἕνας ἄνθρωπος χοντρός, μὲ μεγάλο κεφάλι καὶ κωμικὸ πρόσωπο καὶ μεγάλα αὐτιά.

— Ποῦ βρίσκομαι; κάνει ὁ κωμικὸς Ἰνδὸς καὶ κυττάζει ὁλόγυρά του.

Δὲν διακρίνει παρὰ τέσσερις τοίχους καὶ μιὰ πόρτα. Ἡ

πόρτα εἶναι σιδεροένια κι' ἔχει ἕνα φεγγίτη στὸ ἐπάνω μέρος.

— Σαχίμπ, λέει στὸν χοντρὸ, πῶς σὲ λένε;

— Καῖνε; τοῦ ἀπαντάει ὁ χοντρός.

— Τ' ὄναμά σου!, τοῦ φωνάζει πιὸ δυνατὰ ὁ Τίπο - Τίπο γιατὶ καταλαβαίνει πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἀκούει καλά.

—Τὴ μαμά σου; τοῦ ἀπαντάει ὁ χοντρός.

'Ο Τίπο - Τίπο ἀγριεύει:

— Βρὲ πιὰ μαμά μου! τοῦ λέει. Σὲ ρώτησα πῶς σὲ λένε!

— "Α!, κάνει ὁ χοντρός ποὺ τὼρα πιὰ δείχνει πὼς κατάλαβε. Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ, ὅτι φταῖνε!

«Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι στὰ καλά του, κάνει τὴ σκέψι ὁ Τίπο - Τίπο. Κάνει πὼς δὲν ἀκούει γιὰ νὰ μὲ συγχίση καὶ νὰ μὲ φάη μπαμπέσικα. Μὰ δὲν θὰ τοῦ περάση. 'Ξμένα δὲν μ' ἔφαγαν μπαμπέσικα τὰ θεριὰ τῆς ζούγκλας καὶ θὰ μὲ φάη αὐτός;»

— Σὲ ρώτησα πῶς σὲ λένε, λέει τώρα ψιθυριστὰ ὁ Τίπο - Τίπο καί, ὦ τοῦ θαύματος!, ὁ χοντρὸς ἀκούει καὶ ἀπαντάει:

—Μὲ λένε Βαβοῦτι. 'Επειδὴ ὅμως εἶναι μακρὺ τὸ ὄνομά μου μὲ φωνάζουν Βάβα.

«"Ε, αὐτὸς θὰ μὲ τρελλάνη στὰ σίγουρα!, λέει ἀπὸ μέσα του ὁ κωμικὸς 'Ινδός! Τοῦ μιλᾶς δυνατὰ καὶ δὲν ἀκούει. Τοῦ μιλᾶς σιγανὰ καὶ ἀκούει σὰν λύκος!»

'Η Λεϊλὰ γονατίζει καὶ λύνει τὸν Σάντρο.

—Βάβα, πῶς βρέθηκα στὸ σπίτι σου; τὸν ρωτάει ὁ Τίπο Τίπο.

'Ο χοντρὸς 'Ινδὸς βάζει τὰ γέλια.

— Δὲν εἶσαι στὸ σπίτι μου, τοῦ λέει. Εἴμαστε καὶ οἱ δυὸ σ' ἕνα κελλὶ τῆς ἀστυνομίας. 'Εμένα μ' ἔφεραν ἐδῶ ἀπὸ τὸ μεσημέρι καὶ σένα τώρα καὶ λίγη ὥρα. Μᾶς ἔχουν κλειδώσει ἐδῶ ὥσπου νὰ ξημερώση καὶ νὰ ξυπνήση ὁ Ντούγκλας, ὁ ἀστυνόμος. Κι' ἄμα ξυπνήση...

'Ο κωμικὸς ἥρωάς μας τὰ χρειάζεται. Πῶς βρέθηκε κλεισμένος σ' ἕνα κελλὶ τῆς ἀστυνομίας; Ποιὸς τὸν ἔφερε ἐδῶ;

Ξαφνικά, τοῦ ἔρχεται στὸ νοῦ ἡ σκηνὴ μὲ τὴν κόμπρα καὶ μὲ τὸν Σάντρο ποὺ ἔτρεχε νὰ προλάβη τὸν μυστηριώδη φακίρη. Καθὼς μιλοῦσε, θυμᾶται τώρα πὼς κάποιος τοῦ

ἔκλεισε τὸ στόμα καὶ τοῦ γράπωσε τὸ λαιμό. Φαίνεται πὼς αὐτὸς ὁ κάποιος ἦταν ἕνας Ἄγγλος χωροφύλακας ποὺ τὸν ἔφερε στὴν ἀστυνομία.

— Ἐσένα γιατὶ σὲ φέρανε; ρωτάει τὸ Βάβα.

—Γιατὶ χτύπησα ἕναν Ἐγγλέζο, ἀπαντάει ὁ χοντρὸς Ἰνδός. Ὅταν συναντῶ Ἐγγλὲζο ἀπὸ δρόμο μου τοῦ ρίχνω δυὸ τρεῖς γροθιὲς. Δὲν τοὺς χωνεύω γιατὶ ἔχουν ὑποδουλώσει τὴν πατρίδα μας. Κάθε μέρα σχεδὸν μὲ κουβαλᾶνε ἐδῶ καὶ ὁ Ντούγκλας βγάζει τὸ ἄχτι του πάνω μου. Δὲν μοῦ λὲς, ἐσὺ τοὺς ἀγαπᾶς τοὺς Ἐγγλέζους;

— Ἐγώ!, κάνει ὁ Τίπο - Τίπο. Ἐγὼ ἔχω στείλει στὸν ἄλλο κόσμο ἑβδομῆντα πέντε Ἐγγλέζους! Τοὺς ἔφαγα μπαμπέσικα!

— Μὴ μοῦ τὸ λές!, κάνει ὁ Βάβα μὲ θαυμασμό.

— Ἀμέ!, κορδώνεται γεμᾶτος περηφάνεια ὁ Τίπο -Τίπο. Καὶ νἄταν μόνο αὐτοί, Δὲν ἔχω ἀφήσει θηρίο γιὰ θηρίο μέσα στὴ ζούγκλα. Ἔχω βοηθό μου τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων κι' ἔχουμε ρημάξει τὰ λιοντάρια καὶ τὶς τίγρεις.

Ὁ Βάβα τὸν κυττάζει πάντα μὲ θαυμασμὸ μὲ τὰ χαζά του μάτια καὶ φαίνεται πὼς τὸν πιστεύει.

— Θέλεις νὰ σὲ πάρω καὶ σένα Βάβα στὴ ζούγκλα; τὸν ρωτάει σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Τίπο -Τίπο.

—Μακάρι νὰ μ' ἔπαιρνες, τοῦ λέει ὁ Βάβα.

— Θὰ σὲ πάρω!, κάνει ὁ κωμικὸς Ἰνδός. Ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ συντρίψουμε τοὺς ἐχθρούς μας καὶ θὰ φᾶμε μπαμπέσικα ὅλους τοὺς Ἐγγλέζους!

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ κάνει τὴν ἐμφάνισί του ὁ ...Ντούγκλας. Ὁ Τίπο - Τίπο μόλις τὸν βλέπει ζαρώνει σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ τρέμει ἀπὸ τὸ φόβο του. Ὁ Βάβα, ὅμως ὁρμάει ἐναντίον του φωνάζοντας:

— Ἀπάνω του καὶ τὸν φάγαμε!

Ὁ Ντούγκλας παραμερίζει καὶ σηκώνοντας τὸ γκλόμπς του, χτυπάει μὲ δύναμι τὸν Βάβα στὸ κεφάλι καὶ τὸν ρίχνει ἀναίσθητο.

Ὁ Ντούγκλας προχωρεῖ τώρα ἀπειλητικὰ πρὸς τὸν Τίπο Τίπο.

—Ποιὸς ἤθελε νὰ φάη μπαμπέσικα τοὺς Ἄγγλους; τὸν ρωτάει.

—Ὁ ...Βά... βαβαβά, κάνει τραυλίζοντας ὁ φοβητσιάρης Ἰνδός.

Ὁ Ντούγκλας ὑψώνει ἀπειλητικὰ τὸ γκλόμπς του.

— Θὰ μοῦ πῆς ποιὸς σᾶς εἰδοποίησε νὰ ἔρθετε στὴν Ἀλμόρα; ρωτάει τὸ κατατρομαγμένο παιδί.

Ὁ Τίπο - Τίπο ξεροκαταπίνει.

— Ὁ ...Σάντρο, ξέρει, τοῦ λέει.

Τὸ γκλόμπς κατεβαίνει μὲ μανία καὶ προσγειώνεται στὸ κεφάλι τοῦ κωμικοῦ Ἰνδοῦ. Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ τὸ τρομερὸ αὐτὸ κτύπημα δὲν πόνεσε τὸν ἥρωά μας γιατὶ στὸ με

ταξὺ ἔχει λιποθυμήσει.

Ὁ Ντούγκλας, πάνω στὸ πεῖσμα του ἐξακολουθεῖ νὰ χτυπάη ἀδυσώπητα τὸ ἀναίσθητο παιδί. Ὕστερα χτυπάει τὸν χοντρὸ Βάβα καὶ πάλι τὸν Τίπο - Τίπο.

— Πώ, πώ, τὶ ἔχει νὰ γίνη σήμερα! λέει σὲ μιὰ στιγμὴ ἐνθουσιασμένος. Σήμερα θὰ πάρω ὁπωσδήποτε τὸ βαθμὸ ποὺ μοῦ ἔχει τάξει ὁ διοικητής μου!

—Δὲν θὰ προλάβης, Ντούγκλας!, ἀκούγεται μιὰ ψυχρὴ φωνὴ πίσω του.

Ὁ Ἄγγλος ἀστυνομικὸς νοιώθει τὸ αἷμα του νὰ παγώνη. Αὐτὴ ἡ φωνὴ τοῦ εἶναι πολὺ γνωστή... Γυρνάει ἀργὰ τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ... προσώπου του πετρώνουν. Τὰ μάτια του μόνο γουρλώνουν ὁλόενα καὶ πιὸ πολὺ καὶ γίνονται σὰν δυὸ πελώριες γυάλινες χάντρες.

— Ὁ... ὁ σατανᾶς εἶσαι λοιπόν; μουρμουρίζει.

— Ὄχι, ὁ ἐκδικητής, τοῦ ἀπαντάει ἡ ψυχρὴ σὰν ἀτσάλι, φωνή.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ

ΓΙΑ ΝΑ μάθουμε ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἀπειλεῖ τὸν ἀστυνόμο, μέσα στὴν ἴδια τὴν ἀστυνομία, θὰ πρέπει νὰ γυρίσουμε πίσω, μιὰ ὥρα περίπου, καὶ νὰ περιπλανηθοῦμε στοὺς ἔρημους δρόμους τῆς Ἀλμάρα.

Εἶναι μεσάνυχτα καὶ ἀνάμεσα στοὺς διαβάτες βλέπει κανεὶς ἕνα ὄμορφο κορίτσι μὲ μαῦρα μαλλιὰ. Εἶναι ἡ Λεϊλά, ἡ κόρη τοῦ μαχαραγιᾶ τῆς Ἀλμάρα, ποὺ τόσο θαυμάζει τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων. Μὰ δὲν γυρνάει ἄσκοπα στοὺς δρόμους ἡ Λεϊλά. Ἔχει καὶ κείνη τὸ σκοπό της. Ἄκουσε κάτι γιὰ τὸν μυστηριώδη φακίρη, πὼς τάχα εἶναι τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, καὶ θέλει νὰ μπῆ στὰ ἴχνη του γιὰ νὰ ἀποδείξη στὸν ξεροκέφαλο ἀστυνόμο Ντούγκλας πὼς ὁ Σάντρο δὲν καταδέχεται νὰ κάνη τὸ φακίρη καὶ ποτέ του δὲν θὰ σκορποῦσε τὴ συμφορὰ στὴν πόλη, καίγοντας σπίτια καὶ τραυματίζοντας ἀνθρώπους. Γιατὶ ἡ Λεϊλὰ ξέρει, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, πὼς ὁ Σάντρο εἶναι ἕνα εὐγενικό, τίμιο, ἔξυπνο καὶ περήφανο παιδὶ καὶ ὄχι ἕνας κακοῦργος, ὅπως τὸν ὀνομάζει ὁ Ἄγγλος ἀστυνόμος.

Ξαφνικά, καθὼς ξεμυτίζει σὲ μιὰ γωνιὰ, ἀνασκιρτάει καὶ τινάζεται λὲς καὶ τὴν ἄγγιξε ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Πίσω ἀπὸ τοὺς κορμοὺς τῶν δέντρων διακρίνει δυὸ ὕποπτες σκιὲς νὰ κινοῦνται. Ἡ μιὰ σκιά, ἡ δεύτερη, τῆς φαίνεται γνώριμη. Ναί, δὲν κάνει λάθος ἡ τολμηρὴ κόρη τοῦ μαχαραγιᾶ. Ἡ δεύτερη σκιὰ ἀνήκει στὸν φίλο της τὸν Σάντρο, στὸ θρυλικὸ Παιδὶ τῶν Λύκων!

Ἑτοιμάζεται νὰ πάρη τὸ κατόπιν τὸν Σάντρο, ὅταν μὲ κατάπληξι, βλέπει μιὰ τρίτη σκιὰ νὰ ξεμυτίζη πίσω ἀπὸ

τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου καὶ νὰ παρακολουθῆ τὶς δυὸ προηγούμενες. Αὐτὴ ἡ σκιὰ ἀνήκει σ' ἕναν ψηλὸ Εὐρωπαῖο.

Τὸ ἔνστικτό της τὴν πληροφορεῖ πὼς ὁ Σάντρο κινδυνεύει! Πρέπει λοιπὸν νὰ μπῆ κι' αὐτὴ στὴ σειρὰ τῶν παρακολουθήσεων γιὰ νὰ δῆ ποῦ θὰ καταλήξη στὸ τέλος αὐτὴ ἡ ὑπόθεση.

Ἀφοῦ διασχίζει τὸ πάρκο, ἡ πομπὴ τῶν ἀνθρώπων ποὺ παρακολουθοῦν καὶ παρακολουθοῦνται, μὲ πρῶτον τὸν μυστηριώδη φακίρη καὶ τελευταία τὴν κόρη τοῦ μαχαραγιᾶ, τὴ Λεϊλά, καμμιὰ φορὰ σταματάει.

Ἡ θαρραλέα κοπέλλα βλέπει τώρα μόνο τὸν ψηλὸ Εὐρωπαῖο μπροστά της. Ἔχει κρυφτῆ πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου καὶ κάτι παρακολουθεῖ. Ἀσφαλῶς τὸν Σάντρο. Ἀφοῦ περνοῦν μερικὰ λεπτὰ μεγάλης βασανιστικῆς ἀγωνίας, ἡ Λεϊλὰ βλέπει τὸν ψηλὸ ποὺ παρακολουθεῖ νὰ κινῆται. Πλησιάζει ἕνα σπίτι καὶ φθάνει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του, τὴν ὁποία ἀνοίγει σὲ λίγο καὶ χάνεται στὸ ἐσωτερικό του.

Ἡ Λεϊλὰ προχωρεῖ κυττάζοντας διαρκῶς ὁλόγυρά της. Φοβᾶται μήπως τὴν παρακολουθοῦν κι' αὐτή. Φθάνει στὴν πόρτα, στήνει τὸ αὐτί της καὶ ἀκούει κάτι σὰν ἕνα πνιχτὸ θόρυβο, σὰν τὸ γδοῦπο ἑνὸς σώματος ποὺ πέφτει.

Μὲ τὴν καρδιὰ ἕτοιμη νὰ σπάση ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ μὲ

Τὸν βλέπει νὰ σταματάη μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα.

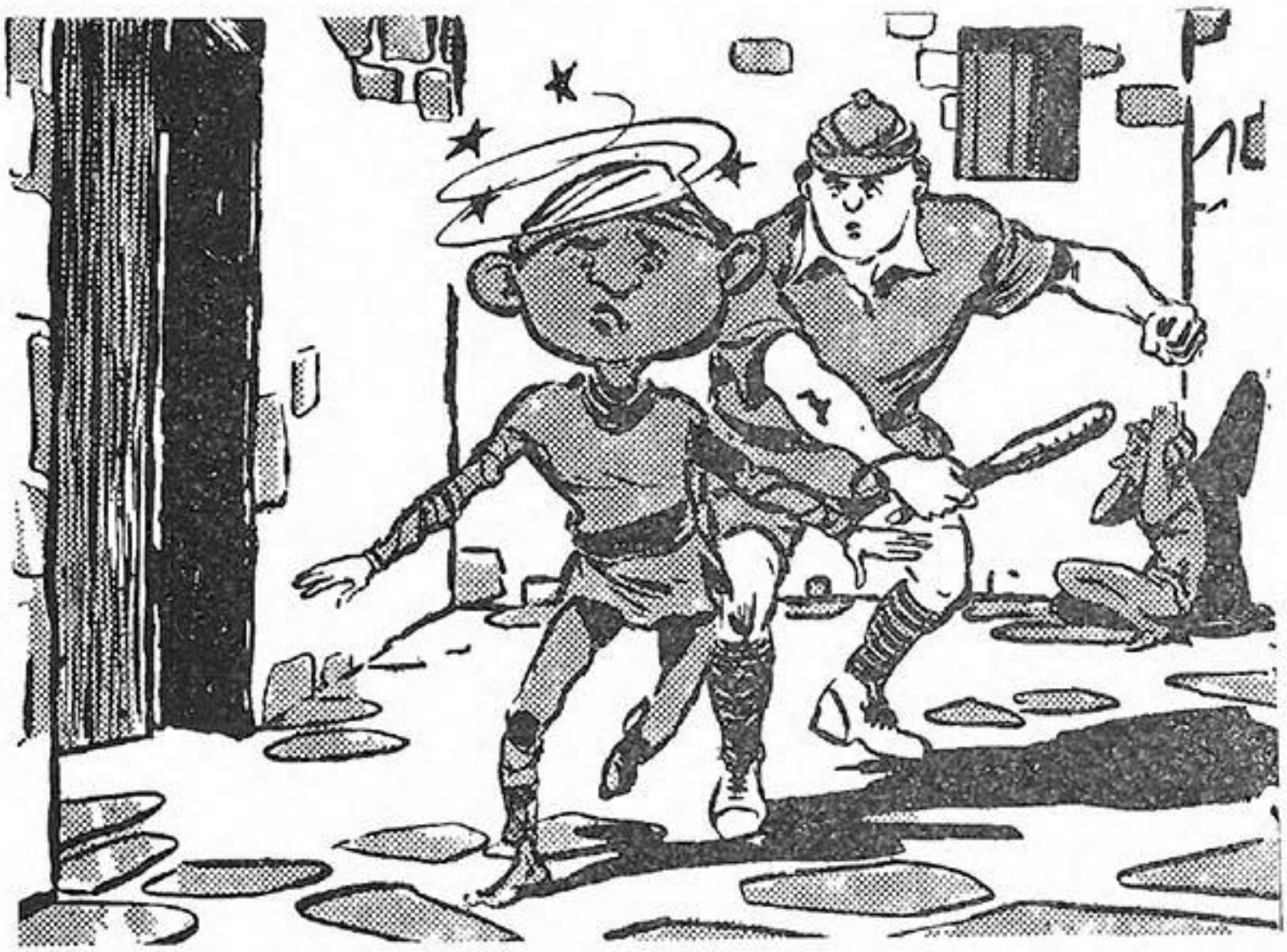

Χτυπάει τὸν Βάβα μὲ τὸ γκλὸμπς στὸ κεφάλι.

κομμένη τὴν ἀνάσα, φοράει μιὰ μαύρη μάσκα στὸ πρόσωπό της, σπρώχνει ἐλαφρὰ τὴν πόρτα καὶ μπαίνει μέσα. Ἐκεῖνο ποὺ βλέπει, τὴν ἀπολιθώνει γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τὴν κάνει νὰ τὰ χάσῃ! Δυὸ ἄντρες ἔχουν σκύψει πάνω στὸν Σάντρο, ποὺ βρίσκεται πεσμένος καὶ ἀναίσθητος καταγῆς καὶ τὸν δένουν!

Δὲν ἀργεῖ νὰ συνέλθῃ ἡ ρωψοκίνδυνη κόρη τοῦ μαχαραγιᾶ. Κάπου δεξιά της βρίσκει ἕνα ρόπαλο. Καθὼς προλαβαίνει νὰ τὸ ἁρπάξῃ, ὁ λευκὸς σηκώνεται ὄρθιος καὶ λέει:

— Καὶ τώρα, Ἄλῃ, φορτώσου τον στὴν πλάτη σου καὶ γραμμὴ γιὰ τὸν...

Σταματάει νὰ μιλᾶ γιατὶ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του διακρίνει μιὰ γυναῖκα μὲ μάσκα! Ἑτοιμάζεται τότε νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι του μὰ πρὶν προλάβῃ νὰ πατήσῃ τὴ σκανδάλη, τὸ ρόπαλο ποὺ κρατάει ἡ κοπέλλα ὑψώνεται καὶ πέφτει μὲ τραμερὴ δύναμι στὸ κεφάλι του.

Ὁ ψηλὸς κάνει μιὰ κωμικὴ στροφὴ καὶ πέφτει, ἐνῶ ὁ φακίρης δὲν κάνει οὔτε τὴν παραμικρὴ σκέψι νὰ μείνῃ καὶ νὰ ἀντισταθῇ, ἀλλὰ προτιμάει νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Ἐπειδὴ ἡ Λεϊλὰ στέκεται μπροστὰ στὴν πόρτα, κατευθύνεται σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ δωματίου καὶ χάνεται, λὲς καὶ τὸν

κατάπιε ἡ γῆ!

Ἡ Λεϊλὰ σκύβει πάνω στὸ δεμένο παιδί, λύνει τὰ δεσμά του καί, καθὼς ὁ Σάντρο ἀνακτάει ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὶς αἰσθήσεις του, τὸν βοηθάει νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ σταθῆ στὰ πόδια του. Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων τὴν κυττάζει γιὰ μιὰ στιγμὴ κατάπληκτο, μὰ δὲν ἀργεῖ νὰ μαντεύση πὼς κάτω ἀπ' τὴ μάσκα κρύβεται τὸ ὄμορφο πρόσωπο τῆς Λεϊλά, τῆς κόρης τοῦ μαχαραγιᾶ.

— Λεϊλά, τῆς λέει σφίγγοντάς της μὲ συγκίνησι τὸ χέρι, μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή.

— Σάντρο, τοῦ ἀπαντάει ἡ κοπέλλα, δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ τέτοια πράγματα τώρα.

— Μά, πῶς βρέθηκες ἐδῶ; ἀπορεῖ τὸ παιδί.

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἀργότερα. Πᾶμε τώρα νὰ φύγουμε.

Ὁ Σάντρο ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω του, βλέπει τὸν ψηλὸ νὰ κείτεται ἀναίσθητος στὸ δάπεδο καὶ ρωτάει γι' ἄλλη μιὰ φορά:

— Ὁ φακίρης τὶ ἔγινε;

— Ἔφυγε. Προχώρησε σ' αὐτὴ τὴ γωνία κι' ἔγινε ἄφαντος, λὲς καὶ τὸν κατάπιε ἡ γῆ!

Ὁ Σάντρο εἶναι περίεργος νὰ δῆ ἀπὸ ποῦ ἔφυγε ὁ μυστηριώδης φακίρης. Πλησιάζει στὴ γωνία καὶ δὲν ἀργεῖ ν' ἀνακαλύψη ἐκεῖ μιὰ τρύπα ποὺ κατεβαίνει στὸ ὑπόγειο.

— Λεϊλά, πᾶρε τὸ φακὸ κι' ἔλα μαζί μου, τῆς λέει ὁ Σάντρο.

Ἡ κοπέλλα ὑπακούει καὶ σὲ λίγο κατεβαίνουν καὶ οἱ δυὸ στὸ ὑπόγειο. Ἐκεῖ μὲ τὸ φῶς τοῦ φακοῦ ἀνακαλύπτουν μιὰ ὑπόγεια καὶ χαμηλὴ στοὰ ποὺ δὲν ξέρουν σὲ ποιὸ μέρος ὁδηγῆ.

— Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τοῦ μυστηριώδη φακίρη μοῦ φαίνεται πολὺ ὑποπτη, λέει σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Σάντρο. Πρέπει ἀπωσδήποτε νὰ μάθουμε τὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ αὐτόν. Ἂς ἀκολουθήσουμε τὴ στοὰ Λεϊλά κι' ὅπου μᾶς βγάλει.

Βαδίζουν σκυφτοὶ καὶ μὲ προσοχή, γιὰ νὰ μὴν κάνουν θόρυβο, ἀνάβοντας ποῦ καὶ ποῦ τὸ φακό τους. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ δάπεδο εἶναι ὁμαλὸ καὶ τοὺς διευκολύνει στὴν πορεία τους, ποὺ κρατάει κάπου πέντε λεπτὰ περίπου. Σὲ μιὰ στιγμή, βρίσκονται σ' ἕνα δεύτερο ὑπόγειο, ὅπου Ὁ Σάντρο σβήνει τὸ φακό καὶ προχωρεῖ πρῶτος, ἐνῶ πίσω του ἔρχεται ἡ Λεϊλά.

Πέντε εἶναι ὅλα- ὅλα τὰ σκαλοπάτια. Τώρα τὰ δυὸ ριψοκίνδυνα παιδιὰ ἀφήνουν τὸ ὑπόγειο καὶ βρίσκονται σ' ἕνα μακρὺ διάδρομο σπιτιοῦ!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ κυττάζονται ἀναποφάσιστα, ἐνῶ ἡ ἀπορία ζαρώνει τὰ μέτωπά τους. Ἐνῶ δὲν ξέρουν τὶ νὰ κάνουν γιατὶ δὲν ξέρουν σέ ποιὸ σπίτι ἔχουν μπῆ, ἀκοῦνε μιὰ φωνὴ νὰ λέη:

— Θὰ σᾶς συντρίψω σήμερα! Θὰ σὲ κρεμάσω στὴν πλατεῖα καταραμένε Ἰνδέ, μαζὶ μὲ τὸν προστάτη σου ποὺ περιμένω νὰ μοῦ τὸν φέρουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή! Σήμε

ρα θὰ πάρω ὁπωσδήποτε τὸ βαθμό μου!

Ὁ Σάντρο γίνεται νεκρικὰ χλωμός. ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Ἡ φωνὴ αὐτὴ εἶναι τοῦ ἀστυνόμου Ντούγκλας! Ποῦ τοὺς ὁδήγησε λοιπὸν ἡ ὑπόγεια στοά; Μήπως στὴν ἀστυνομία!

— Ἔλλα μαζί μου!, λέει στὴ Λεϊλά. Θὰ αἰχμαλωτίσω τὸν Ντούγκλας γιὰ νὰ μάθω τί σχέσι ἔχει μὲ τὸν μυστηριώδη φακίρη. Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸς ποὺ χτυπᾶ εἶναι ὁ Τίπο - Τίπο.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ο ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ, μόλις ἀκούει τὴ φωνὴ πίσω του, νομίζει ὅτι κοιμᾶται καὶ βλέπει ἐφιάλτη. Γιατὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ εἶναι ὅμοια μὲ τοῦ αἰώνιου ἀντιπάλου του, τοῦ Παιδιοῦ τῶν Λύκων.

— Ψηλὰ τὰ χέρια σου καὶ γύρνα ἀργὰ - ἀργά, τὸν διατάζει ἡ φωνή.

Ὑπακούει. Ναί, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Καθὼς στρέφει τὸ κορμὶ του πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς, διακρίνει ὁλοζώντανο μπροστά του τὸ δαιμόνιο παιδὶ τῆς ζούγκλας, νὰ κρατάη στὸ χέρι του ἕνα μαχαῖρι. Καὶ πίσω ἀπὸ τὸ παιδί, ὁ ἀστυνόμος βλέπει ἕνα ἄλλο πρόσωπο. Εἶναι μιὰ κοπέλλα μὲ μάσκα!

— Σίγουρα θὰ ὀνειρεύουμαι, ψιθυρίζει.

— Δὲν ὀνειρεύεσαι τοῦ ἀποκρίνεται σαρκαστικὰ ὁ Σάντρο, μ' ὅλο ποὺ εἶναι ἀκόμα νύχτα. Ντούγκλας, γιατὶ ἔχεις ἀϋπνίες ἀπόψε;

Καθὼς μιλάει, ρίχνει μιὰ ματιὰ ὁλόγυρά του καὶ βλέπει στὸ δάπεδο τὸν σύντροφό του τὸν Τίπο- Τίπο κι' ἕνα ἀκόμη Ἰνδό.

— Ντούγκλας, συνεχίζει ἀπειλητικά. μοῦ ὀφείλεις μερικὲς ἐξηγήσεις. Πρῶτα -πρῶτα, γιατὶ καὶ πῶς συνέλαβες τὸ φίλο μου. Ὕστερα, μὲ ποιὸ δικαίωμα τὸν χτυπᾶς. Καὶ τρίτο καὶ κυριώτερο, τί ξέρεις γιὰ τὸν μυστηριώδη φακίρη;

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ φακίρης!, ψελλίζει ὁ Ντούγκλας. Ἐσύ, καταραμένο παιδί!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ συνέρχεται ὁ χοντρὸς Ἰνδὸς καί, καθὼς ἀντικρύζει αὐτὴ τὴν παράξενη, τὴν ἀπίθανη σκηνὴ μέσα στὸ κελλί του, μένει ἄφωνος γιὰ λίγες στιγμές. Ὕστερα συνέρχεται καὶ βοηθάει τὸν Τίπο - Τίπο νὰ σηκωθῆ.

Ὁ κωμικὸς Ἰνδὸς τὰ χάνει ἀντικρύζοντας τὸν Σάντρο. Πῶς βρέθηκε ἐκεῖ μέσα καὶ ἀπειλεῖ μάλιστα τὸν ἀστυνόμο; Τὴ Λεϊλὰ μὲ τὴ μάσκα δὲν τὴ βλέπει γιατὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ τῆς ζούγκλας.

— Σαχίμπ, ψελίζει, πῶς...

—Εἶσαι καλὰ Τίπο - Τίπο; τὸν ρωτάει ὁ Σάντρο. Σὲ χτύπησε πολὺ ὁ... γενναῖος ἀστυνόμος; Μπορεῖς νὰ βαδίσης;

— Ἄκου, λέει!, κάνει ὁ κωμικὸς Ἰνδός. Ὄχι μονάχα μπορῶ νὰ βαδίσω, ἀλλὰ μπορῶ νὰ φάω μπαμπέσικα καὶ

τρεῖς 'Εγγλέζους. Τώρα μάλι στα ποὺ... ἐκτὸς ἀπὸ σένα πῆ ρα γιὰ βοηθό μου καὶ τὸν Βά- βα, ἀπὸ δῶ, θὰ συντρίψουμε τὴν οἰκουμένη! "Ετσι δὲν εἶ- ναι, Βάβα; ρωτάει τὸν χοντρὸ 'Ινδὸ ποὺ στέκεται δίπλα του.

— Φάβα; λέει ἐκεῖνος.

— Πώ, πώ, κουφαμάρα!, κάνει ὁ Τίπο- Τίπο. Κρῖμα τὰ μεγάλα αὐτιὰ ποὺ ἔχεις καη- μένε!

— Ντούγκλας, τὸν διακό- πτει ὁ Σάντρο, μιλῶντας στὸν ἀστυνόμο, προχώρει μπροστά. "Αν δοκιμάσης νὰ κατεβάσης τὰ χέρια θὰ μετανοιώσης πι- κρά.

— "Αν κατεβάση τὰ χέρια νὰ μοῦ δώσης τὸ μαχαῖρι νὰ τοῦ τὰ κόψω!, λὲει ὁ Τίπο- Τίπο.

Καὶ γυρνῶντας πρὸς τὸν Βάβα:

— Δὲν συμφωνεῖς καὶ σὺ παλληκάρι; τοῦ λέει.

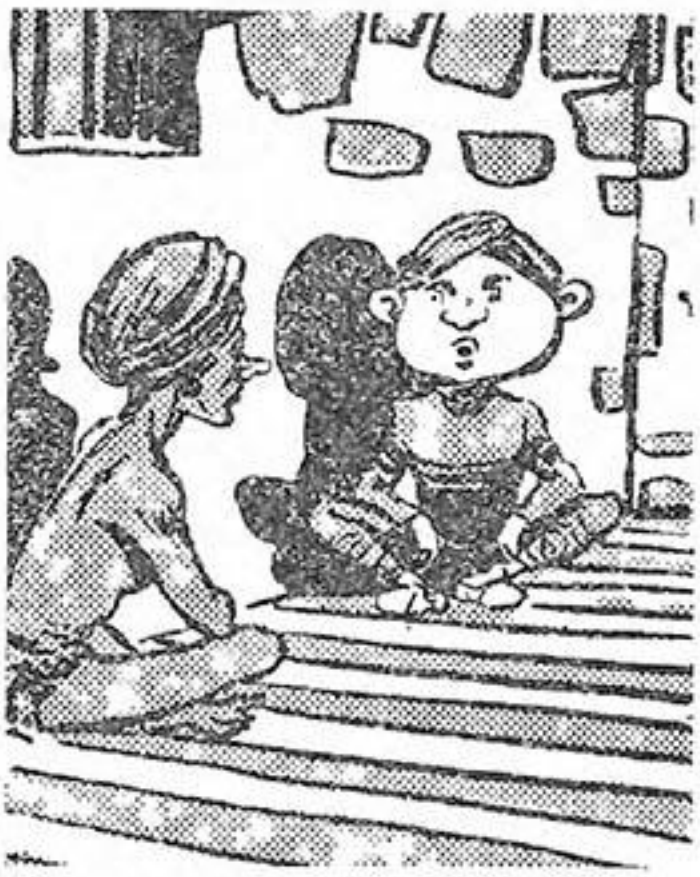

'Ο Τίπο - Τίπο καὶ ὁ Βάβα συ- ζητοῦν στὸ κελλί.

Στὸ μεταξὺ ὁ ἀστυνόμος ὑ- πακούει. Πρώτη βγαίνει ἀπὸ τὸ κελλὶ ἡ Λεϊλά, ἡ ὁποία πα- ραμερίζει γιὰ νὰ βγῆ ὁ Ντούγ κλας μὲ ὑψωμένα τὰ χέρια καὶ ν' ἀκολουθήση ὁ Σάντρο καὶ κατόπιν οἱ δυὸ κωμικοὶ ἥρωες.

— Προσοχὴ μήν κάνετε θό ρυβο, τοὺς συμβουλεύει ὁ Σάν τρο. Εἶναι νύχτα ἀκόμη καὶ οἱ χωροφύλακες κοιμοῦνται. Πρέ- πει νὰ μὴ μᾶς πάρουν εἴδησι γιατὶ χαθήκαμε.

Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων εἶναι εὐχαριστημένο μὲ τὴν τροπὴ ποὺ πῆραν τὰ πράγματα. Πρῶ τα - πρῶτα γιατὶ ἐλευθέρωσε τὸν σύντροφό του κι' ὕστερα γιατὶ ἀπὸ τὴν ὑπόγεια ἔξοδο θὰ βγάλη μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τὸν Ντούγκλας, ὄ- χι γιὰ νὰ τὸν σκοτώση, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάση νὰ τοῦ πῆ τὶ σχέσι ἔχει μὲ τὸν μυστη ριώδη φακίρη.

'Αλλά, συμβαίνει κάτι ποὺ ἀνατρέπει τὴν κατάστασι...

'Ο Τίπο - Τίπο, καθὼς προ- χωρεῖ στὸ διάδρομο, βλέπει ξαφνικὰ τὴ Λεϊλὰ μὲ τὴ μαύρη μάσκα καὶ... τρομοκρατεῖται!

—Σαχίμπ, ἕνα φάντασμα!, φωνάζει μὲ ὅλη του τὴ δύναμι καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

Τὸ τὶ ἐπακολουθεῖ, δὲν λέ- γεται. 'Η Λεϊλὰ τρέχει νὰ τὸν πιάση γιὰ νὰ τοῦ κλείση τὸ στόμα, μὰ ἐκεῖνος, βλέποντάς την νὰ τὸν ἀκολουθεῖ, βάζει ζωηρότερες φωνές! 'Ο Βάβα, τρέχει κι' αὐτὸς πίσω ἀπὸ τὴ Λεϊλά. 'Ο Ντούγκλας, μέσα στὴ φασαρία αὐτὴ βρίσκει εὐ- καιρία νὰ κατεβάση τὰ χέρια

του καὶ προσπαθεῖ νὰ βγάλη τὸ πιστόλι του. Ὁ Σάντρο ὅμως ποὺ ἀγρυπνεῖ, τὸν παίρνει εἴδησι καὶ τὸν χτυπάει μὲ μιὰ γερὴ γροθιά, κάνοντάς τον νὰ πάρη δυὸ τούμπες στὸ δάπεδο.

Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων ἑτοιμάζεται τώρα νὰ τρέξη πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου ὅπου χάθηκαν οἱ σύντροφοί του, μὰ δὲ προλαβαίνει. Πόρτες ἀνοίγουν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους μισοκοιμισμένοι καὶ μισοντυμένοι χωροφύλακες, κρατῶντας πιστόλια στὰ χέρια τους.

Ὁ Σάντρο βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι. Ὁ δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τοὺς φίλους του καὶ ὁ ἄλλος ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ὑπόγεια στοά, εἶναι ἀποκλεισμένος. Εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀψηφίση τὰ πιστόλια τόσων Ἄγγλων.

— Ψηλὰ τὰ χέρια!, τοῦ φωνάζει κάποιος.

Ὁ Σάντρο δὲν ὑπακούει. Κρύβεται στὸ κοίλωμα μιᾶς πόρτας καὶ καθὼς μιὰ σφαῖρα περνάει ξυστὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπό του τὴν ἀνοίγει καὶ ἀφοῦ μπαίνει σ' ἕνα χὼλ τὴν ξανακλείνει καὶ τὴν συρτώνει. Τὸ χὼλ αὐτὸ δὲν ἔχει ἄλλη διέξοδο, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ σανιδένια σκάλα ποὺ ὁδηγεῖ στὸ ἐπάνω πάτωμα. Τὴν ἀνεβαίνει χωρὶς δισταγμὸ. Φθάνοντας στὸ κεφαλόσκαλο, βρίσκεται ἀντιμέτωπος ξαφνικὰ μ' ἕναν Ἄγγλο ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ κατέβη τὴ σκάλα. Μάλις ὅμως ἀντικρύζει μπροστά του τὸ μισόγυμνο Παιδὶ τῶν Λύκων, τὰ

Ἡ γροθιὰ τοῦ Σάντροι ἀναποδογυρίζει τὸν Ἄγγλο.

χάνει, ἀνοίγει σὰ χαζὸς τὸ στόμα του καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ τὴν ἔκπληξι καὶ τὸν τρόμο.

Ὁ Σάντρο δὲν τοῦ δίνει καιρὸ νὰ συνέλθη. Μιὰ καλοζυγισμένη γροθιὰ του στέλνει τὸν Ἄγγλο νὰ κάνη ἕναν μικρὸ περίπατο ὡς τὴν ἀνυπαρξία.

Πέντε πόρτες βρίσκονται μπροστά, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπὸ τὸν ἐκδικητὴ τῆς ζούγκλας, τὸν θρυλικὸ Σάντρο. Διαλέγει μιὰ στὴν τύχη καὶ μπαίνει...

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΙΔΕΑ

ΚΑΘΩΣ κλείνει καὶ συρτώνει πίσω του τὴν πόρτα, τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων βρίσκεται ἀντιμέτωπο μὲ ἕναν χωροφύλακα ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὸ

κρεββάτι του καὶ φοροῦσε τὸ σακκάκι του. Μά, ὄχι, δὲν εἶναι χωροφύλακας αὐτός. Καθὼς τὸν κυττάζει ὁ Σάντρο, τὸν ἀναγνωρίζει. Εἶναι ὁ Ἄγγλος διοικητὴς τῶν ἀστυνομικῶν δυνάμεων τῆς ἐπαρχίας Μπιζαπούρ, στὴν ὁποία ὑπάγεται καὶ ἡ Ἀλμόρα. Κάτω ἀπὸ τὶς διαταγὲς του ἔχει καὶ τὸν ἀστυνόμο Ντούγκλας.

Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, ψύχραιμο καθὼς εἶναι, δὲν δίνει τὴν εὐκαιρία στὸν διοικητὴ νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν ἔκπληξί του. Τί νάζεται σὰν ἐλατήριο κι' ἔτσι ὅπως εἶναι τὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου του μπερδεμένα στὰ μανίκια τοῦ σακκακιοῦ, ποὺ τώρα φοράει, τοῦ καταφέρνει μιὰ γερὴ γροθιὰ στὸ σαγόνι. Ὁ διοικητὴς γουρλώνει τὰ μάτια του, παραπατάει μπρὸς - πίσω σὰν μεθυσμένος καὶ στὸ τέλος πέφτει κάτω ἀναίσθητος.

Ὁ Σάντρο ἐνεργεῖ τώρα χωρὶς καθυστέρησι. Κυλάει τὸ ἀναίσθητο σῶμα τοῦ διοικητῆ, κρύβοντάς το κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι καί, συλλαμβάνει ἀμέσως ἕνα παρακινδυνευμένο σχέδιο. Κατεβάζει ἀπὸ μιὰ κρεμάστρα μιὰ στολὴ τοῦ διοικητῆ καὶ τὴν φοράει. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ ἀνάστημά τους εἶναι τὸ ἴδιο καὶ τὰ χαρακτηριστικά τους δὲν διαφέρουν καὶ πολύ. Τώρα ποὺ εἶναι νύχτα, μάλιστα, δύσκολα θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀναγνωρίση κανείς.

Καθὼς φοράει τὰ παπούτσια του, ἀκούγονται δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα.

— Κύριε διοικητά, λέει μιὰ φωνή, ἀνοίξτε!

Ὁ Σάντρο παίρνει τὸ πηλήκιο τοῦ διοικητῆ, τὸ φοράει καὶ χαμηλώνει τὸ φῶς τῆς λάμπας. Ἔπειτα πλησιάζει τὴν πόρτα καὶ τραβάει τὸ σύρτη, ἐνῶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ, καθὼς μπαίνει μέσα ἕνας χωροφύλακας, φοράει τὸ σακκάκι.

— Τί συμβαίνει λοιπόν, κάτω!, φωνάζει ἄγρια στὸν χωροφύλακα, προσπαθῶντας νὰ κάνη τὴ φωνή του ὅμοια μὲ τοῦ διοικητῆ τὸν ὁποῖον εἶχε ἀκούσει πολλὲς φορὲς νὰ μιλάη.

— Μπῆκε μέσα στὸ κτίριο τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων!, ἀναφέρει ὁ χωροφύλακας σὲ στάσι προσοχῆς. Μπῆκε μαζὶ μὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ φοράει μάσκα.

— Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων!, κάνει μὲ κατάπληξι ὁ ψευτοδιοικητής.

— Ναί. Ἐλευθέρωσε τὸν σύντροφό του καὶ ἕναν ἄλλο Ἰνδὸ ἀπὸ τὸ κελλὶ καὶ αἰχμαλωτίζοντας τὸν ἀστυνόμο προσπάθησε νὰ φύγη μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Εὐτυχῶς τοὺς πήραμε εἴδησι.

— Καὶ τώρα ποῦ εἶναι; κάνει ὁ Σάντρο.

—'Ανέβηκε στὸ δεύτερο πάτωμα. Ψάξαμε παντοῦ μὰ δὲν τὸν βρήκαμε. Τὰ δωμάτια εἶναι ἀδειανά. Ἐκτὸς ἂν πήδησε ἀπὸ κανένα παράθυρο μὰ... καὶ τὰ παράθυρα βρέθηκαν κλειδωμένα ἀπὸ μέσα.

— Εἴσαστε ἠλίθιοι!, οὐρλιάζει ὁ ψευτοδιοικητὴς. Νὰ σᾶς φύγη τὸ καταραμένο αὐτὸ παιδὶ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια σας, ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς ἀστυνομίας! Ντροπή σας! Νὰ πῆς

τοῦ Ντούγκλας νὰ κυττάξη στὸ προαύλιο μήπως ἔχει κρυφτῆ. Τσακίσου τώρα ἀπὸ δῶ!

Καθὼς ὁ χωροφύλακας ἑτοιμάζεται νὰ φύγη, ὁ Σάντρο τὸν σταματάει μὲ μιὰ κοφτὴ χειρονομία.

— Μήπως συλλάβατε τοὺς ἄλλους; τὸν ρωτάει.

— Δὲν ξέρω, ἀπαντάει ἐκεῖνος.

— Καλά. Πήγαινε κάτω καὶ πὲς στὸν Ντούγκλας νὰ μοῦ στείλη ἐδῶ τὸν Ἀλῆ. Ὅσον καιρὸ θὰ συζητῶ μὲ τὸν Ἀλῆ, δὲν θέλω νὰ μὲ ἐνοχλήση κανείς, κατάλαβες;

— Μάλιστα κύριε διοικητά, λέει ὁ χωροφύλακας καὶ φεύγει.

Μένοντας μόνος του ὁ Σάντρο κάθεται στὸ μικρὸ γραφεῖο τοῦ διοικητῆ καί, θέλοντας καὶ μή, ἀνοίγει ἕνα πακέτο τσιγάρων καὶ φέρνει ἕνα στὸ στόμα του. Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἀνάβει, ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ... κάνει τὴν ἐμφάνισί του ὄχι ὁ Ἀλῆ, ὁ μυστηριώδης φακίρης ποὺ ζήτησε ὁ Σάντρο ἀλλὰ ὁ Τίπο - Τίπο!

Τὸ κωμικὸ παιδὶ εἶναι κατατρομαγμένο καὶ μόλις βλέπει τὸ διοικητή, ἑτοιμάζεται νὰ βγῆ ἔξω.

— Τίπο - Τίπο, τοῦ μιλάει ὁ Σάντρο, μὴ φεύγης, εἶμαι ὁ Σάντρο καὶ ὄχι ὁ διοικητής!

— Θεούλη μου!, κάνει ὁ Ἰνδὸς καὶ φέρνει τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του, φαίνεται πὼς τρελλάθηκα ἀπὸ τὸ φόβο μου!

— Δὲν τρελλάθηκες τοῦ λέει ὁ φίλος του. Φόρεσα τὰ ροῦχα τοῦ διοικητῆ γιὰ νὰ μὴ μὲ γνωρίσουν. Κρύψου γρήγορα κάτω ἀπὰ τὸ κρεββάτι ὥσπου νὰ δοῦμε τὴ θὰ γίνη. Ἐκεῖ κάτω βρίσκεται καὶ ὁ διοικητὴς ἀναίσθητος, μὴ φοβηθῆς καὶ βάλης τὶς φωνές.

— Οὔτε κίχ δὲν θὰ βγάλω σαχίμπ, λέει καθησυχασμένος τώρα ὁ Τίπο - Τίπο. Ἂν μιλήσω νὰ μοῦ κόψης τὴ γλῶσσά. Νὰ μιλήσω δηλαδὴ καὶ νὰ μ' ἀκούση τὸ φάντασμα καὶ νὰ μὲ φάη μπαμπέσικα;

— Εἶσαι βλάκας!, τοῦ λέει ὁ Σάντρο καθὼς τὸν σπρώχνει νὰ κρυφτῆ κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Τὸ φάντασμα ποὺ φοβήθηκες ἐσὺ εἶναι ἡ Λεϊλὰ ποὺ φοράει μάσκα γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀναγνωρίσουν.

— Πῶς; κάνει ὁ Τίπο - Τίπο. Ἡ Λεϊλά, εἶπες; Θεούλη μου, σίγουρα τρελλάθηκα ἀπόψε!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ παίρνει μιὰ βουτιὰ κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα, κάποιος χτυπάει τὴν πόρτα.

— Ἐμπρός!, λὲει ὁ Σάντρο καὶ ἡ καρδιά του σπαρταράει ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ποὺ μπαίνει, εἶναι ὁ Ἀλῆ- ὁ μυστηριώδης φακίρης πού, κάθε του ἐμφάνισι στὴν πόλι τρομοκρατεῖ τοὺς κατοίκους. Εἶναι αὐτὸς ποὺ ἀκολούθησε ὁ Σάντρο καὶ τὸν εἶδε νὰ μπαίνη στὸ ἔρημο σπίτι. Εἶναι ὁ ἴδιος ποὺ ἔστησε παγίδα μέσα

στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς ψηλοῦ Ἐγγλέζου. Ὁ Σάντρο, μόλις πληροφορήθηκε ἀπὸ τὴ Λεϊλὰ πὼς ὁ φακίρης ἔφηγε ἀπὸ τὴν ὑπόγεια στοὰ ποὺ ἡ ἄλλη της ἄκρη βρισκόταν στὸ κτίριο τῆς ἀστυνομίας ὑποπτεύθηκε πολλὰ πράγματα. Ἔτσι, τώρα πού, θέλοντας καὶ μή, βρῆκε εὐκαιρία ν' ἀντικαταστήση τὸν διοικητή, σκέφτηκε νὰ ζητήση τὸν Ἀλῆ, γιὰ νὰ τοῦ στήση μιὰ ἔξυπνη παγίδα.

— Μὲ ζητήσατε; τοῦ λέει ὁ Ἰνδὸς μόλις μπαίνει.

— Ναί, κάνει ὁ Σάντρο μὲ σοβαρότητα. Θέλω νὰ μοῦ δώσης ἀναφορά.

Ὁ Ἀλῆ κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἀρχίζει:

— Κατάφερα νὰ τὸν παρασύρω, σαχίμπ. Καθὼς ἄρχισα νὰ παίζω σὲ μιὰ γωνία, βλέπω τὸ βοηθὸ τοῦ Παιδιοῦ τῶν Λύκων νὰ μὲ κυττάζη. Παράτησα τότε τὸ πανὲρι καὶ τὴ φλογέρα κι' ἔκανα πὼς φεύγω γιὰ νὰ μὲ κυνηγήση, μὰ ἐκεῖνος ποὺ φαίνεται πὼς εἶναι πολὺ χαζός, κάθησε στὴ θέσι μου καὶ ἄρχισε νὰ παίζη. Νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ παρουσιάζεται πάνω στὴν ὥρα τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων καὶ ἀρχίζει νὰ μὲ παρακολουθῆ. Πίσω του ὅμως παρακολουθοῦσε ἕνας χωροφύλακας μὲ πολιτικά. Κατάφερα καὶ τοῦ ἔστησα μιὰ ὡραία παγίδα στὸ ἔρημο σπίτι, ὅπως εἴχαμε συμφωνήσει μιά, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν διέναμε, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἕνα κορίτσι μὲ μαύρη μάσκα!

Χτυπάει τὸ διοικητή του μὲ τὸ πιστόλι.

Ὁ Ἀλῆ παίρνει ἀνάσα καὶ συνεχίζει:

— Κρατοῦσε στὸ χέρι της ἕνα ρόπαλο καὶ μ' αὐτὸ χτύ-

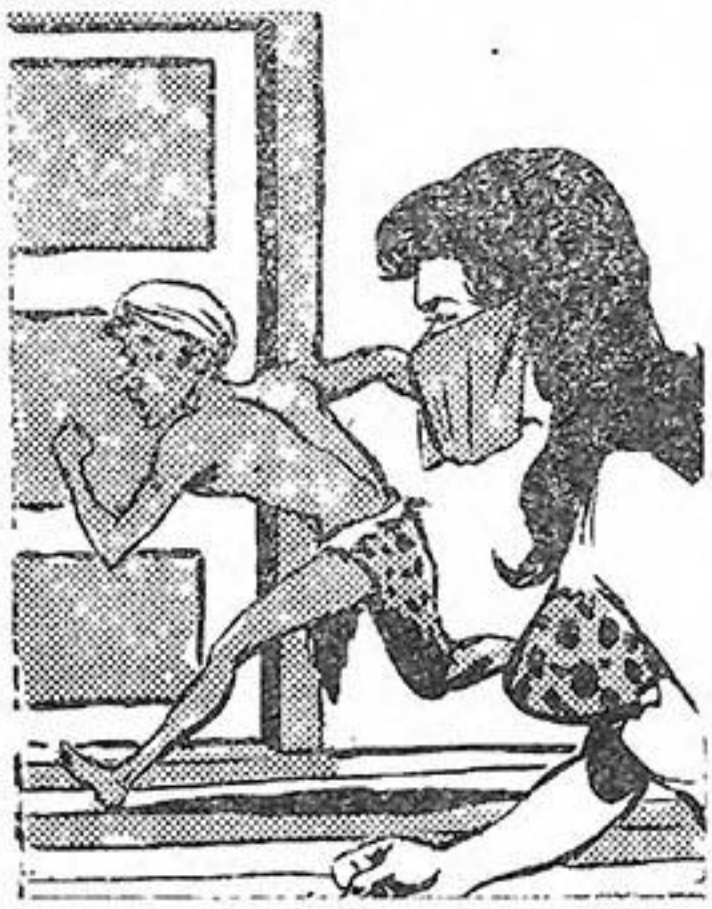

Νομίζει τὴ Λεϊλὰ γιὰ φάντασμα καὶ τρέχει...

πησε τὸν χωροφύλακα. Ἑτοιμάστηκε νὰ χτυπήση καὶ μένα μὰ πρόλαβα καὶ πήδησα στὸ ὑπόγειο καὶ ἔφθασα, ἀκολουθῶντας τὴν ὑπόγεια στοά, ἐδῶ, στὴν ἀστυνομία. Δὲν πρόλαβα νὰ πάρω ἀνάσα καὶ ἀκούω νὰ γίνεται μεγάλη φασαρία. Ἔμαθα πὼς τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, μὲ τὸ μυστηριῶδες κορίτσι μὲ τὴ μάσκα, ἦρθαν στὴν ἀστυνομία.

Ὁ Σάντρο, ποὺ βράζει μέσα του ἀπὸ ὀργή, ρωτάει τώρα τὸν Ἀλῆ:

— Πόσα λεφτὰ σοῦ ὑποσχέθηκε ὁ Ντούγκλας, γιὰ νὰ παριστάνης τὸν μυστηριώδη φακίρη ποὺ σκορπάει τὸν ὄλεθρο στὸ πέρασμά του;

— Νόμιζα πὼς τὸ ξέρετε, λέει ὁ Ἀλῆ. Ἑξῆντα λίρες.

Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων νοιώθει ἀηδία. Οἱ Ἄγγλοι πλήρωσαν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἑξῆν-

Ὁ Σάντρο δέχεται τὸν μυστηριώδη φακίρη.

Ὁ Ντούγκλας βάζει κομπρέσσες στὸ κεφάλι.

τα λίρες γιὰ νὰ τὸν παρασύρουν στὴν παγίδα. Καταλαβαίνει τώρα τὸ ὕπουλο καὶ ἄναντρο παιχνίδι τοῦ Ντούγκλας. Θέλει ὅμως νὰ μάθη ἀκόμη μερικὲς λεπτομέρειες.

— Τὴν πρώτη μέρα, ἐκεῖ ποὺ ἔπαιζες τὴ φλογέρα σου, τοῦ λέει, ἔπιασε φωτιὰ τὸ ἀντικρυνὸ σπίτι. Πῶς ἔγινε αὐτό;

— Μὰ ἀφοῦ τό...ξέρετε, γιατὶ μὲ ρωτᾶτε; κάνει κατάπληκτος ὁ φακίρης. Ὁ ἴδιος ὁ Ντούγκλας ἔβαλε τὴ φωτιά.

— Καὶ ὁ τραυματίας μὲ τὸ φάντασμα στὸ ἄλλο σπίτι...

— Δὲν ξέρετε πὼς κι' αὐτὸ ἔγινε στὰ ψέματα; Ὁ τραυματίας ἦταν ἕνας χωροφύλακας, ἀλλειμμένος μὲ αἷμα, ὅπως καὶ τὸ φάντασμα ἦταν χωροφύλακας. Καὶ ὁ χωροφύλακας ποὺ τάχα εἶδε νὰ βγαίνη ἕνα φάντασμα ἀπὸ τὸ πανέρι μου,

καὶ κεῖνος ἔκανε στὰ ψέματα πὼς τρελλάθηκε!

—Γιατὶ ἔγινε ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνοθεσία τῆς ψευτιᾶς; ρώτάει αὐστηρὰ ὁ Σάντρο.

Ὁ Ἀλῆ μένει γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ κατάπληκτος.

— Μά... μαζὶ μὲ σᾶς καὶ μὲ τὸν Ντούγκλας δὲν καταστρώσαμε τὸ σχέδιο; τοῦ λέει. Δὲν εἴπαμε πὼς ἅμα πιστέψη ὁ κάσμος πὼς σπέρνω τὴ συμφορά, τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων θὰ τὸ μάθη καὶ θὰ ἔρθη ἀπὸ τὴ ζούγκλα; Ὁ Ντούγκλας δὲν κανόνισε τὴν παγίδα σὲ ὅλες της τὶς λεπτομέρειες;

Τώρα ὁ Σάντρο δὲν ἔχει κομμιὰ ἀμφιβολία. Ὁ μυστηριώδης φακίρης δὲν ἦταν παρὰ μιὰ παγίδα τοῦ Ντούγκλας, γιὰ νὰ τὸν παρασύρη στὴν πόλι τῆς Ἀλμόρα καὶ νὰ τὸν συλλάβη. Τὸ σχέδιό του ἦταν σατανικό, μὰ ἄνανδρο καὶ ὕπουλο.

— Καὶ τώρα, λέει στὸν Ἀλῆ, ποὺ δέχτηκε νὰ παίξη τὸ ρόλο τοῦ μυστηριώδους φακίρη γιὰ ἑξῆντα λίρες, θέλεις νὰ πάρης τὰ λεφτά σου;

— Καὶ βέβαια, ἀπαντάει ἐκεῖνος. Μοῦ τὰ ὑποσχεθήκατε.

— Ναί, θὰ στὶς δώσω, τοῦ λέει ὁ Σάντρο καὶ σηκώνεται ὄρθιος. Βάζει τὸ χέρι του στὴν τσέπη καὶ ὕστερα βγάζει σφιγμένη τὴ γροθιά του.

— Πᾶρε μιὰ λίρα ποὺ ν' ἀξίζη ἑκατό, λέει στὸ φακίρη, καὶ τὸν φιλοδωρεῖ μὲ μιὰ γροθιὰ ποὺ τὸν στέλνει νὰ κυλιστῆ πέντε μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ κάθισμα ποὺ καθόταν.

Ὁ Ἀλῆ δὲν προλαβαίνει νὰ διαμαρτυρηθῆ, οὔτε νὰ ὑπερασπίση τὸν ἑαυτό του. Χάνει τὶς αἰσθήσεις του ἀμέσως καὶ μένει ἀκίνητος στὴ γωνιὰ τοῦ δωματίου.

Η ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ

Ο ΣΑΝΤΡΟ προσπαθεῖ νὰ σκεφθῆ τώρα μὲ ποιὸν τρόπον θὰ καταφέρη νὰ βγῆ αὐτὸς καὶ ὁ Τίπο - Τίπο ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς ἀστυνομίας, πρὶν προλάβη νὰ ξημερώση, ὅταν χτυπάη ἡ πόρτα καὶ ταυτόχρονα ἀνοίγει. Στὸ ἄνοιγμά της παρουσιάζεται ὁ Ντούγκλας!

— Εἶναι τρομερό, κύριε διοικητά!, λέει κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τὶ ἔγινε αὐτὸ τὸ καταραμένο παιδί. Ἀνέβηκε ἐδῶ πάνω μὰ δὲν βρέθηκε σὲ κανένα δωμάτιο! Καὶ τὸ παράξενο εἶναι ὅτι τὰ παράθυρα εἶναι κλεισμένα ἀπὸ μέσα. Οὔτε φάντασμα νὰ ἦταν, δὲν θὰ ἔφευγε μὲ τόση εὐκολία. Ἐγὼ νομίζω πὼς εἶναι σατανικὸ αὐτὸ τὸ παιδί. Νὰ μᾶς ξεγλυστρήση ἀπ αὐτὴ τὴν ὑπέροχη παγίδα ποὺ τοῦ στήσαμε! Ἐσεῖς τὶ λέτε κύριε διοικητά;. Δὲν εἶναι σατανικό; Ποῦ τὴ βρῆκε αὐτὴ τὴν κοπέλλα μὲ τὴ μάσκα; Πάω νὰ χάσω τὸ μυαλό μου.

— Τὶ ἔγιναν οἱ ἄλλοι, οἱ σύντροφοί του; ρωτάει χαμηλόφωνα ὁ Σάντρο, καὶ περιμένει μὲ ἀγωνία νὰ πάρη τὴν ἀπάντησι.

— Ξέρω ἐγὼ τί ἔγιναν; Ἔγιναν ἄφαντοι ὅλοι τους. Οἱ

χωροφύλακες σηκώθηκαν ἀπὸ τὸν ὕπνο κι' ἔτσι ὅπως ἦταν μισοκοιμισμένοι, δὲν μπόρεσαν νὰ συλλάβουν κανένα. Εἶναι μυστήριο κύριε διοικητά, μεγάλο μυστήριο. Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα πὼς θὰ κρεμοῦσα σήμερα στὴν πλατεῖα τῆς Ἀλμόρα τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων γιὰ νὰ πάρω ἐπιτέλους ἐκεῖνο τὸ βαθμὸ ποὺ μοῦ ἔχετε τάξει τώρα καὶ δυὸ χρόνια...

Ποῦ νὰ ξέρη ὁ ἀστυνόμος, πὼς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν μιλοῦσε στὸν διοικητή του, ἀλλὰ στὸ Παιδὶ τῶν Λύκων! Μὰ ἂν δὲν τὸ ξέρει τώρα, δὲν ἀργεῖ νὰ τὸ μάθη.

Ὁ Σάντρο νοιώθει εὐτυχισμένος ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν συνέλεβαν κανέναν ἀπὸ τοὺς φίλους του. Πρέπει ὅμως τώρα νὰ σκεφθῆ μὲ ποιὸν τρόπο θὰ καταφέρη νὰ ξεφύγη μαζὶ μὲ τὸν Τῖπο - Τίπο ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς ἀστυνομίας.

— Ντούγκλας, λέει στὸν ἀστυνόμο ποὺ στέκεται μπροστά του καὶ δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ φύγη, ἐρεύνησες ὅλα τὰ δωμάτια μήπως κρύβεται πουθενὰ τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων;

— Μάλιστα, κύριε διοικητά.

— Κύτταξε ἄλλη μιὰ φορὰ σὲ παρακαλῶ!

— Ἡ διαταγή σας θὰ ἐκτελεστῆ κ. διοικητά!

Ἑτοιμάζεται νὰ φύγη ὅταν ξαφνικά, κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἕνας ἄνθρωπος. Κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ διοικητή του!

Ὁ Ντούγκλας τὰ χάνει γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ δὲν ξέρει τί νὰ ὑποθέση. Νομίζει πὼς ὀνειρεύεται. Δὲν ἀργεῖ ὅμως νὰ καταλάβη τὶ συμβαίνει γιατὶ ὁ πραγματικὸς διοικητής ποὺ σέρνεται στὸ πάτωμα, μισοζαλισμένος ἀκόμη ἀπὸ τὸ χτύπημα, τοῦ κάνει νόημα νὰ συλλάβη τὸν ψεύτικο διοικητὴ ποὺ τοῦ μιλοῦσε τόση ὥρα.

Ὁ ἀστυνόμος κάνει νὰ τραβήξη τὸ πιστόλι του, μὰ ὁ Σάντρο, ποὺ παρακολουθεῖ μὲ προσοχὴ καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησί του, ἀντιδρᾶ μὲ ταχύτητα. Αἰχμαλωτίζει τὸ χέρι τοῦ Ντούγκλας πρὶν προλάβη νὰ ἀγγίξη τὸ πιστόλι του ἐνῶ ταυτόχρονα μὲ τὸ ἀριστερό τοῦ καταφέρνει μιὰ γερὴ γροθιὰ στὸ κεφάλι. Ὁ χοντρὸς ἀστυνόμος ἀφήνει μιὰ πνιχτὴ κραυγή, παραπατάει καὶ πέφτει.

— Τίπο - Τίπο!, φωνάζει τώρα ὁ Σάντρο, ἔβγα ἔξω ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

Μὰ ὁ Τίπο - Τίπο, καθὼς εἶδε τὸν ἀναίσθητο διοικητὴ νὰ κινῆται λιποθύμησε ἀπὸ τὸ φόβο του κι' ἔτσι δὲν ἀκούει τὸν Σάντρο ποὺ τὸν φωνάζει νὰ βγῆ.

Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, σκύβει τότε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ σέρνει ἀπὸ τὸ πόδι τὸν κωμικὸ σύντροφό του. Τὸν τραβάει ἔξω καὶ τὸν φορτώνεται στὴν πλάτη του καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ διοικητῆ, κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα, τὴ στιγμή, ποὺ ὁ ἀστυνόμος Ντούγκλας ἄρχισε νὰ συνέρχεται καὶ νὰ σαλεύη. Μὲ τὸ φορτίο τοῦ κωμικοῦ φί-

λου του στὸν ὦμο, ὁ Σάντρο, κατεβαίνει γρήγορα τὴ σκάλα. Στὸ διάδρομο τοῦ ἰσογείου βρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ μερικοὺς χωροφύλακες.

— Τρέξτε ἐπάνω!, τοὺς λέει. Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων βρίσκεται κλεισμένο σ' ἕνα δωμάτιο. Τρέξτε νὰ βοηθήσετε τὸν Ντούγκλας!

Οἱ χωροφύλακες πέφτουν στὴν παγίδα καὶ τρέχουν ἐπάνω. Ἀνενόχλητος τώρα ὁ ψευτοδιοικητὴς φθάνει ὡς τὴν εἴσοδο, τὴν ἀνοίγει καὶ βγαίνει στὸ προαύλιο. Ἐκεῖ τὸν σταματάει ἕνας σκοπός.

Ὁ Σάντρο δὲν καθυστερεῖ μὲ τὸ νὰ δώσῃ ψεύτικες ἐξηγήσεις. Ἡ γροθιά του ἀναναμβάνει νὰ κοιμίσῃ γιὰ λίγο τὸν Ἄγγλο σκοπὸ καὶ σὲ λίγο, τὸ θρυλικὸ παιδὶ τῆς ζούγκλας, τρέχει στοὺς δρόμους τῆς Ἀλμόρα, ἐνῶ τὰ πρῶτα θαμπὰ

Ὁ Βάβα βλέπει τὸ λύκο καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

φῶτα τῆς αὐγῆς ἐμφανίζονται πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς.

Ὁ Ντούγκλας εἶναι ἔξω φρενῶν. Μόλις βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὁ αἰώνιος ἐχθρός του, καταφέρνει νὰ σηκωθῇ καὶ σπάζοντας μὲ τὸ κοντάκι τοῦ ὅπλου του τὴν πόρτα, βγαίνει ἔξω.

— Στὰ ὅπλα!, φωνάζει. Ὅταν δῆτε ἕναν νὰ κυκλοφορῇ μὲ τὴ στολὴ τοῦ διοικητῆ μας, χτυπᾶτε τον ἀλύπητα! Εἶναι τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων μεταμφιεσμένο!

Τὸ τί ἀκολουθεῖ, τότε, δὲν περιγράφεται. Οἱ χωροφύλακες τρέχουν σὰν τρελλοὶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ἐνῶ μερικοὶ πιάνουν τὶς ἐξόδους τοῦ κτιρίου, ἄλλοι ἐρευνοῦν τὰ δωμάτια.

— Δὲν μπορεῖ νὰ ἔφυγε!, οὐρλιάζει ὁ Ντούγκλας. Κάπου ἐδῶ μέσα θὰ εἶναι! Τὸ νοῦ σας, φοράει τὴ στολὴ τοῦ διοικητῆ μας!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ διοικητὴς ποὺ συνέρχεται ἐντελῶς, ντύνεται, φοράει τὸ καπέλλο του καὶ βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ δώσῃ διαταγές. Στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἀκούει βήματα καὶ ἐντελῶς ἀνύποπτος, προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα. Καθὼς ὅμως προβάλλει τὸ κεφάλι του βλέπει ἕνα ὡπλισμένο χέρι νὰ σηκώνεται καὶ νὰ τὸν χτυπάῃ στὸ κεφάλι μὲ τὴ λαβή τοῦ πιστολιοῦ. Τὸ παράξενο εἶναι ὅτι τὸ χέρι ποὺ τὸν χτύπησε ἀνῆκε σ' ἕναν χωροφύλακα!

Πέφτει κάτω μισοζαλισμένος, ἐνῶ ὁ χωροφύλακας φωνάζει μὲ ὅλη του τὴ δύναμι:

— Τρέξε κυρ' ἀστυνόμε! Συνέλαβα τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων!

Ὁ Ντούγκλας ποὺ βρίσκεται στὸ ἰσόγειο καὶ ἀκούει τὶς φωνὲς, τσακίζεται ν' ἀνέβη ἐπάνω. Μόλις βλέπη τὸν διοικητὴ πεσμένον στὸ πάτωμα νὰ προσπαθῆ νὰ σηκωθῆ, πάει νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ χαρά του γιατὶ τὸν νομίζει γιὰ τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων.

— Ἐπιτέλους, καταραμένο παιδί, ἔπεσες στὰ χέρια μου; οὐρλιάζει. Τώρα θὰ σὲ κανονίσω ἐγώ!

Πετάει τὸ πιστόλι του καὶ ὁρμάει ἐναντίον τοῦ διοικητῆ του, ἀρχίζοντάς τον στὶς γροθιές.

— Ντούγκλας, τρελλάθηκες!, φωνάζει ἐκεῖνος καὶ κρύβει τὸ κεφάλι του μέσα στὰ δυό του χέρια. Χτυπᾶς τὸ διοικητή σου! Θὰ σὲ στείλω στὸ στρατοδικεῖο!

— Βρὲ ποιὸ διοικητή μου!, κάνει ὁ Ντούγκλας καὶ συνεχίζει τὶς γροθιὲς του. Εἶσαι τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, σὲ γνωρίζω ἐγώ! Δὲν θὰ μοῦ ξεφύγης τώρα ποὺ σ' ἔχω στὰ χέρια μου. Θὰ σὲ κάνω μαῦρο στὸ ξύλο καὶ τὸ πρωῒ θὰ ἑτοιμάσω τὴν κρεμάλα σου!

— Ντούγκλας!, διαμαρτύρεται μάταια ὁ διοικητής.

— Φώναζε ὅσο θέλεις!, λέει ὁ ἀστυνόμος ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν χτυπάη σὰν μανιασμένος, θὰ βγάλω ἐπιτέλους τὸ ἄχτι μου, ἄτιμο παιδί!

Σὲ μιὰ στιγμή, ἀνεβαίνει ἕνας χωροφύλακας τὶς σκάλες καὶ μπαίνει στὸ δωμάτιο

Σκαρφαλώνει στὸ δέντρο μὲ τὸ χορτόσχοινο.

ὅπου ὁ Ντούγκλας χτυπάει ἀλύπητα τὸ διοικητή του, νομίζοντας πὼς χτυπάει τὸν μεταμφιεσμένο Σάντρο. Εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ προαυλίου.

— Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων ἔφυγε!, λέει σαστισμένος γιὰ τὴ σκηνὴ ποὺ βλέπει. Φοροῦσε τὴ στολὴ τοῦ διοικητῆ καί κρατοῦσε ἕνα παιδὶ στὸν ὦμο του. Μὲ χτύπησε ξαφνικὰ καί..

Ὁ Ντούγκλας σταματάει τὶς γροθιὲς καί, τὸ πρόσωπό του γίνεται σὰν τὸ κερί. Κυττάζει καλύτερα τὸν ἄνθρωπο ποὺ χτυποῦσε τόση ὥρα καὶ βλέπει πὼς εἶναι πραγματικὰ ὁ διοικητής του!...

— Μέ... μὰ... θά..., ψελλίζει καὶ τρέμει ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ φόβο του Ἔπειτα, ἐνῶ δυὸ χωροφύλακες σηκώνουν ὄρθιο τὸν διοικητή τους καὶ τοῦ περιποιοῦνται τὶς πληγὲς, ὁ ἀ-

στυνόμος, γλυστράει κλεφτά, τρυπώνει στὸ δωμάτιό του, ξαπλώνει στὸ κρεββάτι του καὶ βάζει κρύες κομπρέσσες στὸ μέτωπό του.

Σὲ λίγο ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ δωματίου του καὶ κάνει τὴν ἐμφάνισί του ὁ διοικητής.

— Ντούγκλας!, τοῦ λέει ἔξω φρενῶν, σφίγγοντας τὶς γροθιές του, σὲ τιμωρῶ μὲ εἴκοσι μέρες φυλακὴ, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ σέβεσαι τοὺς ἀνωτέρους σου!

— Καταραμένο παιδί!, ἀπὸ σένα τὰ παθαίνω ὅλα αὐτά, ψιθυρίζει ὁ ἀστυνόμος καὶ λιποθυμάει ἀπὸ τὸ κακό του!

Ο ΒΑΒΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ο ΣΑΝΤΡΟ, μὲ τὸν λιποθυμισμένο Τίπο - Τίπο στὴν ἀγκαλιά του διασχίζει γοργὰ τὴν πολιτεία, διαλέγοντας τοὺς πιὸ ἔρημους δρόμους καὶ σὲ λίγο φθάνει στὴν καλύβα τοῦ φακίρη Καζίμ, τοῦ μεγάλου του δάσκαλου, ποὺ τὸν ἀγαπάει καὶ τὸν σέβεται σὰ εἶναι πραγματικὸς του πατέρας. Μόλις μπαίνει στὴ καλύβα, συνέρχεται καὶ ὁ κωμικὸς φίλος του.

— Σάντρο, τοῦ λέει ὁ Καζίμ, γύρισες ζωντανός;

— Ναὶ μεγάλε δάσκαλε, κι' ἔλυσα τὸ μυστήριο τοῦ φακίρη.

Καὶ μὲ λίγα λόγια τοῦ ἐξηγεῖ τὶ συνέβη.

— 'Απόψε δράσαμε!, ἐπεμβαίνει κι' ὁ Τίπο - Τίπο. Μέ πονάει τὸ χέρι μου ἀπὸ τὶς πολλὲς γροθιές. Ὅμως, ποῦ εἶναι ὁ φίλος μου ὁ Βάβα;

— 'Ελπίζω νὰ κατάφερε νὰ ξεφύγῃ μαζὶ μὲ τὴ Λεϊλά, τοῦ λέει ὁ Σάντρο. Πᾶμε τώρα ποὺ εἶναι νύχτα στὸ παλάτι της, γιατὶ ἀνησυχῶ καὶ γώ.

Σὲ λίγο, ἀφοῦ ἀποχαιρετοῦν τὸν Καζίμ, ξεκινοῦν γιὰ τὸ παλάτι τοῦ μαχαραγιᾶ τῆς 'Αλμόρα. 'Εκεῖ, πραγματικά, βρίσκουν τὴ Λεϊλὰ καὶ τὸν Βάβα, νὰ τοὺς περιμένουν μὲ ἀγωνία.

— Εἶναι μεγάλος ὁ Βούδδας ποὺ σᾶς γλύτωσε, κάνει ἡ ἄμορφη κόρη τοῦ μαχαραγιᾶ.

— Μεγάλος εἶναι ὁ Τίπο-Τίπο, λέει μὲ ὑπερηφάνεια ὁ κωμικὸς ἥρωάς μας. Γιατὶ ἂν δὲν ἤμουνα ἐγώ, θὰ μᾶς εἶχε κρεμάσει ὁ Ντούγκλας.

Κι' ἐνῶ ὁ Σάντρο ρωτάει τὴ Λεϊλὰ μὲ ποιόν τρόπο κατάφεραν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς διηγεῖται τὶς περιπέτειές του, ὁ Τίπο - Τίπο διηγεῖται στὸ Βάβα τὶς δικές του καταπληκτικὲς περιπέτειες.

— Τὸν ἔκανα μαῦρο στὸ ξύλο τὸν ἀστυνόμο, τοῦ λέει. Οὔτε καὶ γὼ δὲν ξέρω πόσες τοῦ ἔδωσα.

— Μπράβο, κάνει ὁ Βάβα. Εἶσαι μεγάλος ἥρωας. Θὰ ἔρθω μαζί σου στὴ ζούγκλα γιὰ νὰ μὲ μάθῃς καὶ μένα νὰ γίνω παλληκάρι.

— Τὶ σὲ μέλλει ἐσένα!, τὸν διαβεβαιώνει ὁ Τίπο - Τίπο. 'Εμεῖς οἱ δυὸ θὰ κατακτήσουμε τὸ σύμπαν!

'Αφοῦ μένουν γιὰ λίγο στὸ παλάτι τῆς Λεϊλά, τὴν ἀποχαι

ροετοῦν καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὴ ζούγκλα.

Ὁ Βάβα, δείχνει ἐνθουσιασμένος ποὺ δέχτηκε τὴ συντροφιά του ὁ Σάντρο καὶ ὁ ἥρωας Τίπο - Τίπο. Μὰ καὶ ὁ Σάντρο συμπαθεῖ αὐτὸ τὸν καλοκάγαθο καὶ χοντρὸ Ἰνδό, μ' ὅλο ποὺ εἶναι ἀρκετὰ χαζὸς καί, γιὰ νὰ καταλάβη τὶ τοῦ λές, πρέπει νὰ τοῦ μιλᾶς ψιθυριστά. Ὅταν τοῦ μιλᾶς δυνατά, δὲν ἀκούει!

Ὅταν φθάνουν κοντὰ στὴν καλύβα τους, πετάγεται πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο ὁ Κίμο, ὁ τετραπέρατος λύκος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σάντρο. Μόλις τὸν ἀντικρύζει ὁ Βάβα, τὸ βάζει στὰ πόδια καὶ τρέχει νὰ γλυτώση.

— Ἔ!, τοῦ φωνάζει ὁ Τίπο Τίπο. Ὁ λύκος δὲν τρώει! Κρίμα ποὺ σὲ νόμιζα γιὰ παλλὴ καρᾶ.

Καὶ τρέχοντας κοντά του τοῦ ἐξηγεῖ πὼς ὁ λύκος εἶναι ἥμερος.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο σκαρφαλώνουν μὲ τὸ χορτόσκοινο στὸ δέντρο ποὺ στὰ κλαδιά του εἶναι κρυμμένη ἡ καλύβα καὶ τὸ ρίχνουν καὶ οἱ τρεῖς στὸν ὕπνο. Πρέπει νὰ ξεκουραστοῦν γιατί, κάποια κανούργια περιπέτεια τοὺς περιμένει ἀργὰ ἢ γρήγορα...

Τ Ε Λ Ο Σ

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ, ΛΕΚΚΑ 22, (ὑπόγειον)

1) Ὁ ἀόρατος γίγαντας
2) Ἡ κρύπτη τῶν θησαυρῶν
3) Τὸ μυστικὸ τοῦ μάγου
4) Τὸ μαῦρο διαμάντι
5) Ὁ χορὸς τῆς φωτιᾶς
6) Ἡ βασίλισσα τοῦ Τὰμ-Τὰμ
7) Τὸ τέρας τῶν οὐρανῶν
8) Ὁ χρυσὸς ἐλέφαντας
9) Τὸ ἀνθρωποφάγο δέντρο
10) Μονομαχία δεινοσαύρων
11) Τὸ στοιχειὸ τῆς λίμνης
12) Ἡ φυλὴ τῶν φιδανθρώπων
13) Τὸ κόκκινο χαλάζι
14) Ἡ ἀρχόντισσα τῶν τρελλῶν
15) Ὁ φτερωτὸς κροκόδειλος
16) Τὸ ναρκωμένο μαμμοὺθ
17) Μονομαχία μέχοι θανάτου
18) Ὁ λυσσασμένος ρινόκερως
19) Στὰ νύχια τοῦ Χάρου
20) Κατακόμβη τῶν κολασμένων
21) Τὸ φίλτρο τῆς κακίας
22) Ἡ γοργόνα τῆς λίμνης
23) Ὁ δαίμονας τῆς συμφορᾶς
24) Ὁ θάνατος τοῦ Ταρζὰν
25) Τὸ φάντασμα τῆς ζούγκλας
26) Ὁ μαῦρος ὄλεθρος
27) Ἡ Τσίτα θριαμβεύει
28) Τὸ μυστικὸ τοῦ Μπουτάτα
29) Ἡ κολασμένη Κοιλάδα
30) Χαταροὺ
31) Ὁ ὅρκος τοῦ Ταμπόο.
32) Αἰχμάλωτοι Καννιβάλων
33) Σάντρο
34) Τὸ Ἱερὸ Καραβάνι.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 5ος—Άρ. 35—Δρ. 2

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουρᾶς, Στρ. Πλαστήρα 21 Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντὴς Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38. Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθῆναι.

Στὸ ἑπόμενο τεῦχος, τὸ 36, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΒΟΥΔΔΑ

τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, ὁ θρύλικὸς ἐκδικητὴς τῆς ζούγκλας Σάντρο, καλεῖται νὰ λύσῃ ἕνα ἀκόμη αἴνιγμα, ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ ὑπάρχουν στὴν παράξενη καὶ μυστηριώδη χώρα τῶν Ἰνδιῶν, καὶ ἀντιμετωπίζει τὸ θάνατο καὶ τόν... Ἄγγλο διώκτη του, τὸν ἀστυνόμο Ντούγκλας. Στὸ τεῦχος αὐτὸ κάνει τὴν ἐμφάνισί του τὸ κωμικὸ ντουέττο Τίπο - Τίπο καὶ Βάβα ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάση μὲ τοὺς ἡρωϊσμούς του καὶ τὶς χαζομάρες του!

S.O.S ΑΠΟ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ο ΞΕΝΟΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ΕΝΑΝ ΚΡΑΤΗΡΑ ΚΑΙ ΡΙΧΝΕΙ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΚΡΥΓΗΤΑΙ...

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΘΩ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΗ Ο ΓΗΪΝΟΣ ΤΙ ΚΑΝΩ..

ΤΩΡΑ ΣΚΥΒΕΙ ΚΑΙ ΠΑΙΡΝΟΝΤΑΣ ΜΙΑ ΧΟΥΦΤΑ ΧΩΜΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΚΡΑΤΗΡΑ ΤΟ ΚΡΑΤΑΕΙ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑΤΟΥ.

ΕΚΡΗΞΗ Σ' ΕΝΑΝ ΚΡΑΤΗΡΑ ΜΙΑ ΧΟΥΦΤΑ ΧΩΜΑ.. ΤΙ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΠΗ;

ΔΕΝ ΞΕΡΩ ...ΟΜΩΣ, ΓΙΑ ΣΤΑΣΟΥ..

ΤΩΡΑ ΕΧΕΙ ΓΟΝΑΤΙΣΕΙ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΖΕΙ ΚΑΤΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΣΧΕΔΙΑ.

ΘΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΑΡΑΓΕ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ